

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΟΥΛΙΟΣ – ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2007 • ΤΕΥΧΟΣ 55

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκρηξη ἀνθρωπιᾶς	σελ. 1
Ἡ Παναγία τῆς ἐντατικῆς	σελ. 2
Ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος	σελ. 4
Ἀναίρεσις τῶν θέσεων τοῦ κ. Ἰωάννου Παλαιτσάκη	σελ. 6
Ἐπιστολή-Ἀπάντηση	σελ. 13
Ἀποψη	σελ. 14
Ἐπιστολές Ἀναγνωστῶν	σελ. 16
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 18

ΕΚΡΗΞΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Οταν θά κρατᾶτε στὰ χέρια σας τό τεῦχος αὐτό, ἡ πατρίδα μας θά ἔχει μιά νέα κυβέρνηση, πού θά προκύψει ἀπό τίς ἐκλογές τῆς 16ης Σεπτεμβρίου. Εὐχόμεθα ὁ λαός νά στείλει στή Βουλή ὅσο τό δυνατόν περισσότερους ὑποψηφίους, πού ἀπέδειξαν ὅτι ἀγαποῦν τήν Ἐκκλησία καί τήν Πατρίδα, ὥστε νά ἐργασθοῦν γιά τό καλό τοῦ τόπου.

Αὐτό πού θά θέλαμε ἐμεῖς αὐτή τή στιγμή καί ἀπό αὐτή τή θέση νά σχολιάσουμε, εἶναι ἡ «ἐκρηξη ἀνθρωπιᾶς», ὅπως ἐπιτυχῶς χαρακτηρίσθηκε, πού εἶδαμε ὅλοι ἐξ ἀφορμῆς τῶν καταστροφικῶν πυρκαϊῶν κυρίως στήν Πελοπόννησο στὰ τέλη Αὐγούστου.

Ἐπηρεσίες τοῦ δημοσίου καί τοῦ ἰδιωτικοῦ

τομέως, δήμοι, τράπεζες, ἀπλοί ἄνθρωποι –αὐτοί μάλιστα οἱ τελευταῖοι ἀπό τό ὑστέρημά τους σέ πολλές περιπτώσεις– ἔσπευσαν αὐθόρμητα, μέ κάθε τρόπο, νά βοηθήσουν τούς πυροπλήκτους. Μέ τά μάτια μας εἶδαμε ἀνακοίνωση σέ κεντρικό περίπτερο στήν Ἀθήνα, πού ἔλεγε ὅτι οἱ εἰσπράξεις τῆς ἡμέρας ἐκείνης θά διετίθεντο γιά τούς πυροπαθεῖς.

Τά ἐγκληματικά χέρια ξένων πρακτόρων καί τῶν ἐδῶ συνεργατῶν τους, πού ὅπωςδήποτε ἔβαλαν τίς φωτιές, δέν φαντάζονταν ὅτι ἡ δοκιμασία αὐτή θά ἔδινε τήν εὐκαιρία στούς Ἕλληνες νά φέρουν στήν ἐπιφάνεια τόν καλό ἐαυτό τους. Τό φιλότιμο, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἀνθρωπιά ἐκδηλώθηκαν αὐθόρμητα σέ ὅλο τό μεγαλεῖο

τους, για να αποδειχθεί για άλλη μία φορά, ότι τα τηλεσκοπικά προσπαθούν να διαστρέψουν τη φύση των ανθρώπων, προβάλλοντας μία εικονική πραγματικότητα, που εξυπηρετεί τα συμφέροντα σκοτεινών κέντρων.

Τό ζητούμενο είναι, αυτός ο «καλός έαυ-

τός» να μην εκδηλώνεται μόνο σε όριακές καταστάσεις, αλλά να γίνει καθημερινή πραγματικότητα, που θα αλλάξει τους ανθρώπους και την κοινωνία.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΕΝΤΑΤΙΚΗΣ: ΜΙΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ του Ευαγγέλου Κρουσταλάκη, επιτίμου εισαγγελέως του Άρειου Πάγου*

Τόν περασμένο Άπριλη ύποβλήθηκα σε μία πολύ σοβαρή χειρουργική επέμβαση. Χρειάστηκε στη συνέχεια να παραμείνω για λίγο στη μονάδα έντατικής νοσηλείας του νοσοκομείου.

Δέν ξέρω πόσοι έχουν την εμπειρία νοσηλείας σε μία τέτοια μονάδα! Μέ συνεχή ιατρική παρακολούθηση, δρίσκεσαι σε ένα χώρο αποκλεισμένο για τούς άλλους, εκτός από τό ιατρικό και τό νοσηλευτικό προσωπικό. Για πολύ λίγο χρόνο, δύο φορές τή μέρα, έπιτρέπονται κάποιες επισκέψεις.

Σ' αυτές τίς συνθήκες εκείνος που νοσηλεύεται, όπως είναι φυσικό, διακατέχεται από ένα έντονο συναίσθημα απομόνωσης. Μερικές φορές τόν πλημμυρίζει μάλιστα ή αίσθηση τής εγκατάλειψης. Είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς μέ λόγια αυτά τά συναισθήματα. Στίς ατέλειωτες ώρες τής μοναξιάς, πολλές σκέψεις κατακλύζουν τό μυαλό του άρρώστου και κάποια έρωτήματα τόν άπασχολούν.

Πολύ δύσκολα θά ξανάφερα αυτή τή στιγμή στο νού μου τίς σκέψεις και τά έρωτήματα, που μέ διακατείχαν όλο αυτό τό διάστημα.

Ένα είναι βέβαιο: ή έντονη αίσθηση τής μοναξιάς που είχε καταλάβει τή σκέψη μου και ταλάνιζε τήν ψυχή μου.

Προσπάθησα να διατηρήσω τήν έπαφή μου μέ τή ζωή, ξαναφέροντας στο νού μου όμορφες στιγμές από τά προηγούμενα χρόνια. Έ προσπάθεια και απέδωσε στην αρχή. Έστερα όμως από λίγο μέ κατέκλυσε πάλι τό συναίσθημα τής μοναξιάς και τής εγκατάλειψης.

Όπως ήμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, κοιτάζοντας σχεδόν πάντοτε τό ταβάνι του δωματίου, άρχισα να περιφέρω τό βλέμμα μου γύρω-τριγύρω. Και ξαφνικά ανακάλυψα στον άπέναντι τοίχο, στην επάνω άριστερή γωνία του, μία εικόνα τής Παναγίας που στην άγκαλιά της κρατούσε τόν Χριστό. Κάποιος καλός άνθρωπος τήν είχε τοποθετήσει εκεί.

Άπό τή στιγμή αυτή ή Παναγία μας έγινε ή συντροφιά μου. Αυτή ή άπλη εικόνα, που δέν είχε ιδιαίτερη καλλιτεχνική αξία, ήταν μία πόρτα που μέ όδήγησε κοντά στην Παναγία. Κατανόησα καλλίτερα τότε τί πάει να πεί ότι «ή τιμή τής εικόνας επί τό πρωτότυπον διαβαίνει», όπως λένε οί Πατέρες τής Έκκλησίας μας.

Συναισθήματα, σκέψεις, άγωνίες μου έγιναν αντικείμενο έκμυστηρεύσεών μου στην Παναγία. Έκείνη φαινόταν πώς μέ άκουγε. Φυσικά δέν μου μιλούσε, έδειχνε όμως ότι κατανοούσε τήν άγωνία μου. Έτσι μία άτμόσφαιρα γαλή-

* Έ Ευάγγελος Κρουσταλάκης έκοιμήθη εν Κυρίω στίς αρχές Αυγούστου 2007. Τό κείμενό του αυτό έγράφη τήν Πρωτοχρονιά του 2007.

νης και ήρεμίας επικράτησε σιγά-σιγά και άνεπαίσθητα στην τρικυμισμένη ψυχή μου.

Οι ατέλειωτες ώρες της παραμονής μου στην έντατική έπαυση να είναι πιά έφιαλτικές. Είχα την αίσθηση πώς κάποιος, πού μέ αγαπούσε πολύ, θρισκόταν δίπλα μου. Ένοιωθα τό ζεστό χάδι από τό χέρι ενός δικού μου ανθρώπου, στό ξερό και φλεγόμενο από τόν πυρετό μέτωπό μου.

Τώρα μακριά από τή δοκιμασία πού τότε πέρασα, ξαναφέρνω μέ συγκίνηση στό νοῦ μου εκείνες τίς στιγμές τής επικοινωνίας μου μέ τήν Παναγία μας.

Αυτή ή επικοινωνία, καθώς τήν αναπολώ, μέ κάνει νά θυμάμαι μέ συγκίνηση κάποιες άλλες, ανάλογες, στιγμές. Τότε πού προσκύνησα τήν εικόνα του 'Αξιόν Έστιν στό Πρωτάτο του 'Αγίου Όρους ή τής Παναγίας Σουμελά στό Βέροιο, τής Μεγαλόχαρης στην Τήνο, τής Έκατονταπυλιανής στην Πάρο, τής Παναγίας του Μεγάλου Σπηλαιού στα Καλάβρυτα, τής Παναγίας του Κύκκου στην Κύπρο, τής Παναγίας τής 'Ιεροσολυμίτισας στα 'Ιεροσόλυμα, τής Παναγίας βοηθείας στη Χίο.

Οι άναμνήσεις αυτές, αλλά ιδιαίτερα ή έμπειρία μου από τήν Παναγία τής έντατικής, αισθάνομαι πώς μέ έχουν συνδέσει στενά μέ τήν εικόνα τής Παναγίας. Έτσι τώρα μπορώ νά νοιώσω καλλίτερα γιατί τόσο πολλοί άνθρωποι, σε δύσκολες στιγμές τής ζωής τους, στην Παναγία προσφεύγουν και αυτήν επικαλούνται, προσευχόμενοι μπροστά στην εικόνα της. Καταλαβαίνω τώρα τόν Κολοκοτρώνη πού, όταν τόν εγκατέλειψαν οι σύντροφοί του, στην Παναγία προσέφυγε και προσευχήθηκε στό πιο κοντινό έρημοκλήσι.

Βιώνοντας όλα αυτά, ειλικρινά και μέ όλη μου τήν αγάπη, δέν μπορώ νά κατανοήσω πώς υποστηρίζεται από κάποιους, αξιόλογους νομικούς, ότι πρέπει νά κατεβάσουμε τίς εικόνες από τούς δημόσιους χώρους, για τόν λόγο ότι προσβάλλουν τή θρησκευτική έλευθερία κάποιων συμπολιτών μας, πού είναι άπιστοι ή άλλόθρησκοι. Κανένας μας δέν νομίζω πώς άμφισβητεί τή θρησκευτική έλευθερία του όποιουδήποτε. Άδυνατώ νά φανταστώ ότι μπορεί

νά υπάρχει άνθρωπος λογικός, πού νά θέλει νά επιβάλει στον άλλον τίς δικές του θρησκευτικές άπόψεις. Η θρησκευτική έλευθερία είναι ένα θεμελιώδες δικαίωμα άπόλυτα σεβαστό σε μία δημοκρατική κοινωνία. Η πίστη ή ή άπιστία δέν παύει νά είναι αυστηρά προσωπική υπόθεση του καθενός. Θα ήταν όμως άδιανόητο νά φτάναμε στό άλλο άκρο και έτσι νά φαικιδεύαμε άντιθέτως τή θρησκευτική έλευθερία των άλλων πολιτών.

Δέν άντιλαμβάνομαι, πώς ή ύπαρξη των θρησκευτικών συμβόλων μπορει, αυτή καθεαυτή, νά προσβάλλει τή θρησκευτική έλευθερία εκείνων πού έχουν διαφορετικό πιστεύω ή δέν πιστεύουν σε τίποτα. Δέν νομίζω πώς θέλει κανείς νά τούς επιβάλει νά σεβαστούν τά σύμβολα αυτά, ούτε νά γίνουν όπαδοί μιας συγκεκριμένης θρησκείας.

Άλλωστε οι συνταγματικοί ή οι διεθνείς κανόνες πού θεσπίζουν τή θρησκευτική έλευθερία, δέν μπορει, κατά πώς έλεγε ο Άριστόβουλος Μάνεσης, νά έρμηνεύονται έρήμην τής κοινωνικής πραγματικότητας. Έκτός και αν κάποιος, χωρίς νά μας έρωτήσουν, θέλουν «νά μας επιβάλουν» (ντέ και καλά) «νά θεωρούμε άξιο λόγου μόνο ό,τι είναι εφάμιλλο των ευρωπαϊκών», όπως τό σατίριζε ο Τσαρούχης και τό έπισημαίνει ο Γιανναράς.

Η έμπειρία μου από τή μονάδα έντατικής νοσηλείας, μέ έχει συνδέσει στενά μέ τήν εικόνα τής Παναγίας. Σάν ένας άπλός πολίτης, όπως όλοι οι άλλοι, δικαιούμαι –νομίζω– νά έχω και νά άναρτώ (κατ' ιδίαν ή και δημόσια) τίς εικόνες τής Έκκλησίας μου. Και μέσω αυτών νά άνάγομαι στα εικονιζόμενα σ' αυτές ιερά πρόσωπα. Χωρίς νά μέ διακατέχει όποιοσδήποτε φανατισμός, δέν θα έπιτρέψω νά μου φαικιδεύσουν τό δικαίωμά μου αυτό, πού τό βίωσα υπό τραγικές μάλιστα περιστάσεις.

Θά παρακαλούσα όσους σκέπτονται διαφορετικά, και των όποιων τίς ιδέες άπόλυτα σεβόμαι, νά σκεφθούν τά πράγματα και μέ αυτή τήν όπτική γωνία. Τούς εύχομαι ειλικρινά και όλόψυχα, νά μήν έχουν ποτέ τους τή δική μου έμπειρία τής μονάδας έντατικής νοσηλείας.

Η ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ

Γιά τό θέμα αυτό γράψαμε ἤδη στό προηγούμενο τεύχος τῆς *Παρακαταθήκης* (σσ. 21-22). Τότε ὁμως δέν εἶχαμε τό ἐπίσημο κείμενο τῆς συμφωνίας. Τό δημοσιεύουμε λοιπόν τώρα. Παραλλήλως ζητήσαμε ἀπό σεβαστόν Ἀγιορείτη κάποιον σχολιασμό τοῦ κειμένου, τόν ὁποῖο καί παραθέτουμε μετά τό πέρας τῶν ὀνομάτων τῶν ὑπογραψάντων τῆ συμφωνία.

Τό κείμενο τῆς συμφωνίας

ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Ἄς Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ σωτηρία μας. Διά μέσου Αὐτοῦ ξεπέρασε ὁ Θεός τήν ἀπομάκρυνση τοῦ ἁμαρτωλοῦ (Ρωμ. 5, 10), γιά νά μᾶς κάνη υἱούς καί θυγατέρες Του. Ὡς συμμετοχή στό μυστήριο τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τό Βάπτισμα σημαίνει ἀναγέννηση ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ὁποῖος λαμβάνει αὐτό τό Μυστήριο καί ἐν πίστει συγκατανεύει στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἐνώνεται μέ τόν Χριστό καί τόν λαό Του σέ κάθε τόπο καί χρόνο. Τό Βάπτισμα, ὡς σύμβολο τῆς ἐνότητος ὄλων τῶν Χριστιανῶν, ἐνώνει μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι τό θεμέλιο αὐτῆς τῆς ἐνότητος. Παρά τίς διαφορές στήν ἀντίληψη περί τοῦ Βαπτίσματος.

Γι' αὐτό ἀναγνωρίζουμε κάθε Βάπτισμα πού περιλαμβάνει τήν συμβολική πράξη τῆς καταδύσεως στό νερό ἢ τοῦ ραντισμοῦ μέ νερό, πού γίνεται σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Ἰησοῦ, στό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ὀλοκληρωμένη Βάπτισμα, καί χαϊρόμαστε γιά κάθε ἄνθρωπο πού βαπτίζεται. Αὐτή ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος εἶναι ἔκφραση τοῦ ἐν Χριστῷ θεμελιωμένου δεσμοῦ τῆς ἐνότητος (Ἐφεσ. 4, 4-6). Τό Βάπτισμα πού τελεῖται κατ' αὐτόν τόν τρόπο εἶναι μοναδικό καί δέν ἐπαναλαμβάνεται.

Συνομολογοῦμε μέ τήν διακήρυξη τῆς Lima (Περού) ὅτι: Τό Βάπτισμά μας ἐν Χριστῷ εἶναι «ένα κάλεσμα πρὸς τίς Ἐκκλησίες, νά ὑπερβοῦν

τούς διαχωρισμούς καί νά διακηρύξουν τήν ἐνότητα τους» (Δηλώσεις γιά τήν Σύγκλιση τῆς ἐπιτροπῆς γιά τήν Πίστη καί τό Ἐκκλησιαστικό Καταστατικό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, Βάπτισμα, Νο 6).

29 Ἀπριλίου 2007

Ἐπογράφουν:

- Αἰθιοπική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Γερμανίας
Πρωτοπρεσβύτερος Merawi Tebege
- Κοινότητα Ἀγγλικανικῶν-Ἐπισκοπικῶν Ἐνοριῶν Γερμανίας
Αἰδεσ. Christopher Jage-Bowler
- Ἀρμενική Ἀποστολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Γερμανίας
Ἀρχιεπίσκοπος Karekin Kekdjian
- Εὐαγγελική παλαιομεταρρυθμιστική Ἐκκλησία Κάτω Σαξωνίας
Πρωτοπρ. Pastor Fritz Baarlink
- Εὐαγγελική Ἀδελφότητα Herrnhut
Πρεσβ. Martin Theile
- Εὐαγγελική Ἐκκλησία Γερμανίας
Προκαθήμενος Ἐπίσκοπος Wolfgang Huber
- Εὐαγγελική Ἐκκλησία Μεθοδιστῶν
Προκαθήμενος Christian Voller-Morgenstern
- Καθολική Ἐπισκοπή Παλαιοκαθολικῶν Γερμανίας
Ἐφημέριος Johannes Urbich
- Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Γερμανίας
Ἀρχιεπίσκοπος Λογγῖνος
- Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία
Καρδινάλιος Karl Lehmann
- Αὐτόνομη Εὐαγγελική-Λουθηρανική Ἐκκλησία
Ἐπίσκοπος Hans-Jörg Voight

Ἄς σχολιασμός

I. Κατά τās πληροφορίας, ἐν Γερμανία ὑφίσταται μία ἄτυπος σύνοδος ὄλων τῶν ἐν Γερμανία Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπό τήν προε-

δριαν του Μητροπολίτου Αύγουστίνου (ως εκπροσωποῦντος τό Οἶκ. Πατριαρχεῖον). Ὁ ὑπογράψας τό κείμενον τῆς συμφωνίας Ἄρχιεπίσκοπος Λογγίνος, τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἦτο ἀπεσταλμένος τῆς ἀτύπου αὐτῆς συνόδου, καί, συνεπῶς, **συνυπέγραψαν πάντες οἱ προκαθήμενοι** τῶν ἐν Γερμανίᾳ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πολλῶ μᾶλλον ὁ πρόεδρος τῆς Συνόδου Αὐγουστίνος, ἀλλά καί τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, εἰς ὃ οὗτος ἀνήκει. Διότι εἰς τοιαύτης φύσεως ζητήματα εἶναι ἀδιανόητον νά ἐνεργῇ Μητροπολίτης τις ἄνευ ἐξουσιοδοτήσεως –ἢ τοῦλάχιστον ἀδείας– τῆς Συνόδου εἰς ἣν ὑπάγεται. (Διά τήν ἀκριβείαν τοιαῦται ἀποφάσεις λαμβάνονται ἀπό Πανορθόδοξον Σύνοδον). Ἐν ἐναντία περιπτώσει θά ἔδει ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ὄχι μόνον νά ἐξεδήλωνε ἀμέσως τήν διαφωνίαν του, ἀλλά καί νά ἐπέβαλλε τάς ἀναλόγους κανονικάς ποινάς.

II. Ἡ βαρῦτης εἰς τά δημοσιεύματα δίδεται εἰς τό ἐάν θά ἀναβαπτίζεται ἢ ὄχι ὁ προσερχόμενος εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν. Ἄλλ' οὕτως ἀποκαλύπτεται μικρόν μόνον μέρος τοῦ ἀτοπήματος.

Καθ' ὅσον ἡ κατ' ἐσχάτην οἰκονομίαν διά χρίσματος προσέλευσις αἰρετικῶν (καί ἀσφαλῶς ὑπό ὠρισμένης προϋποθέσεως) ἦτο γενικῶς ἀνεκτῆ. Ὡς ἔλεγεν ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος, ἡ Ἐκκλησία, ὡς κατέχουσα τό ὄγδοον μυστήριον, τήν Οἰκονομίαν, δύναται παρέχουσα τό Χρῆσμα νά καταστήσῃ ἔγκυρον τό ἄκυρον παπικόν Βάπτισμα τοῦ προσερχομένου. (Πάντως ὁ Ἅγιος Νικόδημος οὔτε αὐτήν τήν οἰκονομίαν δέχεται). Ἀλλά τώρα διά τῆς συμφωνίας ἔχομε ἰσοπέδωσιν τῶν πάντων.

Τό αἰρετικόν Βάπτισμα ἀναγνωρίζεται:

α) Ὁχι κατ' οἰκονομίαν, ἀλλά κατ' ἀκριβείαν!

β) Ὁχι τοῦ προσερχομένου, ἀλλά τοῦ παραινόμενου ἐν τῇ αἰρέσει!

γ) Ὁχι μόνον τῶν Παπικῶν τῶν ἐχόντων –ἔστω καί ὑποκειμενικά καί τυπικά, ὄχι ὁμως καί ἀντικειμενικά καί οὐσιαστικά– ἱερωσύνην καί ἀποστολικήν διαδοχήν, ἀλλά παν-

σπερμίας αἰρετικῶν ὁμολογιῶν, τινές τῶν ὁποίων διακηρύσσουν αἰ ἴδιαι τήν ἀπιστίαν των εἰς μυστηριακὴν ἱερωσύνην, θεωροῦσαι ταύτην ὡς ἀπλοῦν ὑπαλληλικόν ἀξίωμα. Καί συνεπῶς, **μυριάκις προτιμότερον θά ἦτο νά ἀναγνωρίσωμεν βάπτισμα τελεσθέν ὑπό λαϊκοῦ Ὁρθόδοξου παρὰ ὑπό πάστορος Προτεστάντου!**

Κατά φυσικὴν συνέπειαν –ἐφ' ὅσον τό Βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν θεωρεῖται ὡς ταυτόσημον τοῦ Ὁρθόδοξου– ἀπαγορεύεται ὁ ἀναβαπτισμός. Καί οὐδεὶς λόγος ἀναφέρεται διά τόν τρόπον πού τυχόν θά γίνηται ἢ μετάδασις ἀπό τήν μίαν Ἐκκλησίαν εἰς τήν ἄλλην (λ.χ. διά Χρῆσματος). Οὐδέ κἄν ἂν χρειάζεται τοιαύτη μετάδασις.

Διερωτῶμαι: Ἐάν τό αἰρετικόν βάπτισμα ἀναγνωρίζεται κατ' ἀκριβείαν, διατί νά μὴν ἀναγνωρίζεται καί τό αἰρετικόν Χρῆσμα, καί ἡ αἰρετικὴ ἱερωσύνη, καί ἡ αἰρετικὴ Θεία Εὐχαριστία... Ὅποτε φθάνομε φυσικῶς στό κοινόν ποτήριον, καί μάλιστα χωρίς νά ἀπαιτοῦνται ἐπικλήσεις οἰκονομίας ἢ θεσμοθέτησις περιορισμῶν. Καί ἡ ἔνωσις ἔγινε! «Μία ποιμνῆ, εἷς ποιμήν». Ἀπλῶς παραμένουν κάποιες... ἀσήμαντες διαφορετικὲς ἐρμηνεῖες καί... συνήθειες πού δέν θά δικαιολογοῦν μεταπήδησιν ἀπό τήν μίαν Ἐκκλησίαν στήν ἄλλην. (Ἐκτός μόνον γιά ζήτημα γούστου). Καί ὁ ὄρος «αἰρετικός» θά χαρακτηρισθεῖ ὡς φονταμενταλιστικός καί θά ἀπαγορεύεται καί θά διώκεται ἢ τυχόν χρῆσις του. Ἀλλά οὔτε καί περί σχισμάτων θά εἶναι δυνατόν νά γίνῃ λόγος. Διότι, ὡς γνωστόν, τά μυστήρια καί τοῦ σχισματικοῦ –παραινόμεντας στό σχῆμα– δέν ἀναγνωρίζονται.

Θεωρῶ ὅτι πρόκειται διά τήν μεγαλυτέραν προδοσίαν τῆς πίστεως εἰς τάς ἡμέρας μας: διά ἀναγνώρισιν τῆς αἰρέσεως –πλήθους αἰρέσεων– γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἐπιτρέπουσαν κατά τόν ΛΑ' Ἀποστολικόν κανόνα καί δὴ τόν ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας –ἀλλά καί συμφώνως τῇ παλαιότερα καί νεωτέρα Ἐκκλησιαστικῇ Παραδόσει– διακοπὴν μνημοσύνου καί πρό συνοδικῆς καταδίκης.

**ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΛΑΙΤΣΑΚΗ
ΟΠΩΣ ΔΙΕΤΥΠΩΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΙΤΛΟ
«666 -ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΑΡ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΣΤΙ» - ΑΘΗΝΑ 2004
ὑπό ᾿Αγιορείτου Μοναχοῦ**

Μέρος Β΄

2. Μερικά χαρακτηριστικά δείγματα αὐθαιρέτου, κατευθυνομένης καὶ «ἀλχημικῆς» μεταφράσεως ἀγιογραφικῶν χωρίων εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

α) σελ. 35 (τέλος)-36: Ἡ ἐρμηνεία του εἰς τὸ «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται...» (!) Χαρακτηριστικόν ἐδῶ εἶναι, ὅτι ἐνῶ ὁ Κύριος ὁμιλεῖ ἐπαινετικά διὰ τοὺς «διαστάς», ἡ ΝΕΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ὁμιλεῖ ὀνειδιστικά καὶ εἰρωνικά!

β) σελ. 46-48, ὡς καὶ ὑποσημ. 27: Ἡ ἐρμηνεία του εἰς τὸ «Εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων...». Εἰς αὐτήν τὴν ἐρμηνείαν, πού «διατυπώνεται γιὰ πρώτη φορά στήν ᾿Ορθόδοξη... βιβλιογραφία, ἀπὸ τὸν γράφοντα» (ὑποσημ. 27), παραπέμποντας στὸν καθηγητὴ Παν. Τρεμπέλα (!), φαίνεται ἡ «ἀντικειμενικότης» τοῦ συγγραφέως! Πέραν τοῦ ὅτι υἰοθετεῖ ἀπόψεις ἐτεροδόξων –καὶ δὴ ἀσημάντων– ἐρμηνευτῶν, περιφρονώντας τοὺς Πατέρας:

- Ὅπου θέλη, εἶναι ὑπέρμετρα ἀκριβολόγος [ὅταν π.χ. ἀποκλείη τὴν Μεταμόρφωσιν μέ τὸ ἐπιχείρημα: «Ἡ φράση “οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως...” ὑποδηλώνει βάθος χρόνου, παρέλευση μεγάλου διαστήματος» (ὑποσ. 27).

- Ὅπου τὸν ἐμποδίζη ἡ ἀκρίβεια, τὴν ἀντιπαρέρχεται, ἐφευρίσκων διὰ τῆς φαντασίας του, «φανερές καὶ εὐνοήτους» λύσεις [ὅταν π.χ. ἐρμηνεύη τὸ «τινές» διὰ τοῦ «τίς» (σελ. 46)].

- Ὅπου καὶ αὐτὸ δέν εἶναι δυνατόν, παραθέτει ψευδῆ ἱστορικά στοιχεῖα, εὐελπιστώντας εἰς τὴν ἄγνοιαν ἢ ἀπροσεξίαν τῶν πολλῶν. Π.χ. μᾶς πληροφορεῖ ὅτι: «Κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ (70 μ.Χ.), ζοῦσαν ΟΛΟΙ (οἱ ᾿Απόστολοι) (πλὴν τοῦ Ἰούδα Ἰσκαριώτη) (ὑποσ. 27) (!), ἀγνοώντας (;) –ἢ μᾶλλον ἀπο-

κρύπτοντας– τοὐλάχιστον τὸ πασίγνωστον, ἐκ τῶν Πράξεων, πρωϊμώτατον μαρτύριον τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου (υἱοῦ Ζεβεδαίου), ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Νέρωνος, κατὰ τὸ 64 μ.Χ., θανάτωσιν τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.

γ) Σελ. 165 καὶ ἀλλαχοῦ: Ἡ ἐσφαλμένη ἐρμηνεία του εἰς τὸ ρῆμα «ψηφίζω» («ψηφισάτω») διὰ μιᾶς σημερινῆς ἐννοίας του: «Νά μὴν πάρη ἀψήφιστα»! Προφανέστατα, τὸ κάνει διὰ νά ἀποφύγη τὴν φυσικῶς ἀποδιδομένην ἀρχαιοελληνικὴν ἐννοίαν τοῦ ὄρου –τὴν ὁποῖαν ΟΛΟΙ οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ προσέδωσαν– καὶ τὴν συνεπαγομένην, ἀνεπιθύμητον γιὰ τὸν κ. Παλαιτσάκη, ἐρμηνείαν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου θηρίου (666).

3. Δείγματα φιλολογικῆς ἡμιμαθείας:

α) σελ. 87-88: Τὰ ἀσυνάρτητα περὶ «γενικῆς κτητικῆς, πού σημαίνει τὴν ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ...» συνδυαζόμενα μέ τὰ ἐπίσης ἀσυνάρτητα: «Ἡ γενικὴ τοῦ ὑποκειμένου δηλώνει τὴν ἐξ αὐτοῦ, ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ τοῦ ἀντικειμένου», ὡς καὶ τὰ ἐπακολουθοῦντα χωρία (ὡς παραδείγματα), σέ μερικά ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει... **ἐμπρόθετος γενικὴ!** (ὡς ἐμπρόθετος προσδιορισμός).

β) Στὴν Ὑποσημείωσιν 52, λέγει: «Τέτοιον καὶ τόσο σοβαρὸ λάθος συντάσσοντας τὴν **δοτικὴ** “θηρίω” μέ πτώση **ὀνομαστικὴ** (“ὄς”» (!) Ἡ χρῆσις ὀνομαστικῆς, ἐδῶ, **δέν εἶναι λάθος**. Τοῦναντίον, **ἐπιβάλλεται!** Διότι, τὸ «ὄς» -ὅπως καὶ ἡ ἄλλη γραφὴ: «ὄ» (πάλιν ὀνομαστικὴ)- εἶναι τὸ **ὑποκείμενον** τῆς ἐπακολουθοῦσης ἀναφορικῆς προτάσεως. Ἀπλῶς, τὸ «λάθος»⁶ εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ **ἀρσενικοῦ** «ὄς», ἀντὶ τοῦ **οὐδετέρου** «ὄ».

6. Προσωπικῶς, πιστεύω ὅτι δέν πρόκειται περὶ λάθους, ἀλλὰ σκοπίμου γραφῆς, διὰ νά δηλωθῇ ὅτι τὸ

4. Ἐμέτρητες φορές χρησιμοποιεῖ ἀναλη-
θῶς τά: «ΟΛΟΙ», «ΚΑΝΕΝΑΣ», κ.τ.ῶ., διὰ νά
δηλώσῃ τήν «πρωτοτυπίαν» του καί ἐφευρετι-
κότητά του, ἤ, ἄλλοτε, διὰ νά ἀμαυρώσῃ συκο-
φαντικῶς τούς πάντας. Μερικές περιπτώσεις:

• Σελ. 7 (ἄνευ ἀριθμ.): «Ὅποιο βιβλίον...».
Ὅμοίως, καί εἰς σελ. 58: «Σ' αὐτήν... ΟΛΟΙ οἱ
σύγχρονοι...». Συμβαίνει, ὅμως, ἀρκετοί, πρό-
του κ. Παλαιτσάκη, νά ἔχουν ὑποστηρίξει
ἀντίθετες (ἐσφαλμένες φυσικά) ἐρμηνεῖες σχε-
τικῶς λ.χ., ὁ Σεβασμιώτατος Νικοπόλεως, ὁ Μ.
Μιχαήλ, κ.λπ.

• Σελ. 41: «ΟΛΟΙ νά ψάχνουν νά βροῦν...».
Ἐξοφθάλμως ψευδές.

• Σελ. 56: «ΚΑΝΕΝΑΣ... ΟΛΟΙ τούς ἐστήρι-
ξαν...». Ἐξοφθάλμως ψευδές καί συκοφαντι-
κόν.

• Σελ. 58: «ΟΛΟΙ νά θεωροῦν τόν ἀριθμό 666
[πού ἀναφέρεται ἀπό τόν Ἰωάννη, ὡς “ὁ ἀρι-
θμός τοῦ ὀνόματος τοῦ (ΠΡΩΤΟΥ) θηρίου”],
ὡς τόν ἀριθμό τοῦ Ἐπιχρίστου...». Κατ' ἀρ-
χάς, ὁ ἴδιος ὁ κ. Παλαιτσάκης, στήν ὑπόσημ.
23, ἐπισημαίνει ἀντίθετον τῆς ἀνωτέρω ἀπό-
ψεως –«ΟΛΩΝ»– θέσιν τοῦ Π. Τρεμπέλα. Ἄλ-
λά, καί οἱ ἀνωτέρω ἀναφερθέντες (Σεβ. Νικο-
πόλεως καί Μ. Μιχαήλ) ἔχουν διαφορετικές
ἀπόψεις.

• Καί πάρα πολλές ἄλλες περιπτώσεις, ση-
μειωμένες ἐπί τοῦ κειμένου τοῦ βιβλίου...

5. Τά περί «Καμπαλιστικῆς Ἀποκρυφιολο-
γίας-Ἀριθμομαντείας» κ.τ.τ., πού φορτικώτα-
τα ἐπαναλαμβάνει ὁ συγγραφεύς, ἐκτός ἀπό
αὐθαίρετα καί συκοφαντικά, καταντοῦν καί
ἀηδῆ καί γελοῖα καί βλάβσημα! Μέ τήν ἰδίαν
βλάβσημον λογικήν (ὁ συγγραφεύς) θά ἤμπο-
ροῦσε νά κατηγορήσῃ τόν θεῖον λόγον καί διὰ
πολλά ἄλλα σημεῖα [λ.χ.: Διὰ τήν δι' ἀστεροῦς
καθοδήγησιν τῶν μάγων· διὰ τήν διὰ κλήρων
ἐκλογήν τοῦ ἀποστόλου Μαθθίου· διὰ τό Λο-
γεῖον τῶν Κρίσεων (Δήλωσις-Ἀλήθεια), δι'
ᾧν ἀπεκάλυπτε ὁ Θεός εἰς τόν Ἀρχιερέα (στήν

Παλαιά Διαθήκη) τό θεῖον θέλημα, κ.ἄ.].

Ἄλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι τοιοῦτος,
οὔτε ἀντιμετωπίζεται μέ ὀρθολογιστικές
προϋποθέσεις. Ἄπλως, ἐν προκειμένῳ, ἐπειδή
ὁ Εὐαγγελιστής ἀποσιωπᾷ τό ὄνομα τοῦ Ἐπι-
χρίστου –εἴτε διότι «οὐκ εὐδόκησε ἡ θεία Χά-
ρις ἐν θεῖᾳ βίβλῳ τό τοῦ λυμεῶνος ὄνομα γρα-
φῆναι», ἤ δι' οἰονδήποτε ἄλλον λόγον πού ἡ
Πανσοφία Του γνωρίζει– διὰ νά μᾶς προφυλά-
ξῃ, μᾶς δίδει νά γνωρίζωμεν τόν ἀριθμόν τοῦ
Ἐπιχρίστου, ἐκ τοῦ ὁποῖου (ἀριθμοῦ) «ἀνα-
φανέντος αὐτοῦ (τοῦ Ἐπιχρίστου) δεῖξει ὁ
καιρός τό ζητούμενον (τό ὄνομά του)».

Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεύς, ἀπαντώντας στόν Δ.
Κυρτάτα (σελ. 92), ἀναιρεῖ ἑαυτόν, ἔστω καί
χωρίς νά τό καταλαβαίνει. Ὁρθῶς ἐπεξηγεῖ,
ὅτι τό «κρυπτογράφημα», τό 666, δέν εἶναι τοῦ
Θεοῦ· εἶναι τῶν ἀνθρώπων (Ἐπιχρίστου καί
τῶν περὶ αὐτόν). «Ἡ ΣΟΦΙΑ καί ἡ ΠΡΟΝΟΙΑ
τοῦ ΘΕΟΥ» μᾶς τό προλέγει, ἀλλά καί μᾶς δεῖ-
χνει τόν τρόπον τῆς ἀποκρυπτογραφίσεώς
του, διὰ νά πέσουν εἰς κενόν οἱ μεθοδεῖες τοῦ
Ἐπιχρίστου.

Ἀπαράδεκτα εἶναι καί ὅσα ἀναφέρει ὁ κ.
Παλαιτσάκης (σχετικῶς μέ τό ὡς ἄνω θέμα τῆς
ἀποκρυπτογραφίσεως τοῦ ὀνόματος) στίς
σελ. 60-62. Μέ γενικεύσεις, παραποιήσεις, συ-
κοφαντεῖες, εἰρωνεῖες, κ.ἄ., ἐπιτίθεται ἐναν-
τίον «ΟΛΩΝ», «δάζοντας στό ἴδιο καζάνι»
ὀρθοτομοῦντας Ἁγίους, μαζί μέ πλανηθέντας.
Καί, ἐνῶ σέ ὑποσημείωσιν (34) παραθέτει τήν
ὀρθήν –ἐν προκειμένῳ– στάσιν τοῦ ἁγίου
Εἰρηναίου, στό κείμενό του τήν χαρακτηρίζει
εἰρωνικά ὡς «εὐλαβοφανεῖς ἐπιφυλάξεις» (!)
(σελ. 60), καί, στήν συνέχεια, τοῦ ἀποδίδει,
ψευδέστατα, ἀκριβῶς τήν ἀντίθετη τοποθέτη-
σιν! Καί, ἐνῶ στήν αὐτήν ὑποσημείωσιν θέτει
τήν ὀρθήν ἄποψιν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Καισα-
ρείας, στό κείμενο τόν παραποιεῖ (ὅπως καί
τόν Ἀρέθα), παρουσιάζοντάς τους ὡς προσπα-
θοῦντας «ἀγωνιωδῶς καί μανιωδῶς νά ἀνεύ-

θηρίον εἶναι πρόσωπον· τό φαινόμενον δέν εἶναι πρωτοφανές στήν ἐκκλησιαστική (τοῦλάχιστον) γραμμα-
τεία.

ρουν τό ὄνομα τοῦ Ἐπιχρίστου»! **Παρερμηνεύοντας δέ αὐθαιρέτως** τό «γυμνασίας χάριν», παρουσιάζει τούς δύο ἐρμηνευτάς ὅτι δήθεν θεωροῦν τήν ἐνασχόλησιν μέ τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ὀνόματος «ὡς ...πνευματικές ἀσκήσεις, πού γυμνάζουν (τάχα) τό μυαλό»!

Καί, παρ' ὅτι τόσον ὑβριστικῶς ὀμιλεῖ διά τούς ἀνωτέρω, διά τήν δήθεν χρῆσιν Καμπιλιστικῶν μεθόδων, δέν διστάζει **νά ἐνδιατρίψῃ ἱκανῶς** εἰς αὐτάς, καί ἐπανειλημμένως νά παρουσιάσῃ εἰς τās σελίδας τοῦ βιβλίου του τά... «εὐρήματά» του! Συνεχόμενος δέ καί ἐκ τῶν δύο –δηλαδή, καί τοῦ νά δείξῃ τίς «ἱκανότητές» του, ἀλλά καί τοῦ νά δικαιολογηθῇ διά τήν χρῆσιν τέτοιων μεθόδων– ἰσχυρίζεται ὅτι δέν χρησιμοποιεῖ τά «εὐρήματά» του, ἀλλά... ἀπλῶς, ἐάν ἤθελε, θά μπορούσε νά τά χρησιμοποιοῦν! Καί, τελικῶς, **γελοιοποιεῖται** καί ἀπό τά δύο· καί ἀπό τήν **ποιότητα** τῶν «εὐρημάτων» του, ἀλλά καί ἀπό τήν **«ἔξυπνη»** δικαιολογίαν του!

6. Τό «θηρίον» τοῦ Ἀποκ. ΙΖ' Κεφαλαίου.

Στήν σελ. 63, ὁ κ. Παλαιτσάκης, ὡς **πρῶτον καί ἰσχυρότερον** ἐπιχείρημά του, διά νά ἀποδείξῃ ὅτι τό θηρίον «τό ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβαῖνον» (ΙΓ', 1) δέν εἶναι ἄνθρωπος, χρησιμοποιοῦν τό χωρίον: Ἀποκ. ιζ', 8. Ἄλλ' ἐδῶ, «ξεχνᾷ» –μᾶλλον, δέν τόν συμφέρει– νά χρησιμοποιοῦν τά «δόγματά» του: «Προοδευτική καί ἀμφίδρομη ἐρμηνεία» καί «ἡ Γραφή διά τῆς Γραφῆς». Ἄν τά ἐχρησιμοποιοῦσε, θά καταλάβαινε –ἤ, ἂν τό ἔχη καταλάβει, θά ἔπρεπε νά ὀμολογήσῃ– ὅτι, **ἐδῶ**, ὁ Εὐαγγελιστής βλέπει **τό θηρίον-δράκοντα τοῦ Κεφ. Ἀποκ. ΙΒ'** (καί **ὄχι** τό θηρίον τοῦ **ΙΓ' 1**, στό ὁποῖον ὁ συγγραφεύς ἀποδίδει τά ἐσφαλμένα συμπεράσματά του). Καί, οἱ λέξεις –«κλειδιά» (κατά τήν ὀρολογίαν του) εἶναι οἱ ταυτόσημοι χαρακτηρισμοί «πυρρός» (στό ΙΒ' Κεφ.) καί «κόκκινον» (στό ΙΖ' Κεφ.). Εἰς αὐτό τό θηρίον (τοῦ ΙΒ' Κεφ.), δύνανται κάλλιστα νά ἀποδοθοῦν ὅσα ὁ κ. Παλαιτσάκης καί στήν σελ. 108 ἀποδίδει εἰς τό θηρίον τοῦ ΙΓ' Κεφ., μέ τήν συμπληρωματικήν ἐπεξηγήσιν, ὅτι ἡ ἐπανεμφάνισις (τοῦ θηρίου τοῦ ΙΒ' κεφ.) θά γίνῃ, ὅταν θά δώσῃ «τήν

δύναμιν αὐτοῦ καί τόν θρόνον αὐτοῦ» εἰς τόν ἐκπρόσωπόν του Ἐπιχριστον (=θηρίον τοῦ ΙΓ', 1). Ἴσως, ἀκόμη ὀρθότερα εἶναι ἡ ἐρμηνεία, καθ' ἣν, ἀντιδιαστελλομένων «θαλάσσης» καί «ἀδύσσου», καί συνεπῶς καί τῶν θηρίων ΙΓ', 1 καί ΙΖ', 8, ἡ **ἐπανεμφάνισις** τοῦ Δράκοντος - Σατανᾶ (Κεφ. ΙΒ' καί ΙΖ', 8) θά εἶναι ἡ ἐν τῷ στίχῳ Ἀποκ. κ' 7, **λύσις** –μετά τά χίλια ἔτη– καί **ἐξέλευσις** του **ἐκ τῆς ἀδύσσου**, ὅπου εἶχε ἐγκλεισθεῖ (Ἀποκ. κ' 3).

Ἄφησα τελευταῖα τά δύο «καυχήματα» τοῦ κ. Παλαιτσάκη: «Τά ξεχασμένα “κλειδιά” τοῦ Παύλου», καί «Τά περί Σολομώντος».

7. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τά ὅσα γράφει σχετικῶς μέ τό χωρίον **Β' Θεσ. β' 1-12**, παρατηρῶ τά ἑξῆς:

α) **Ψευδές** ἐν πρώτοις εἶναι τό ὅτι **κανείς δέν συνερμήνευσε** τά σχετικά χωρία τῶν ἀποστόλων Παύλου καί Ἰωάννου. Ἄναφέρω μόνον, ἐκ τῶν ἐσχάτως ἀσχοληθέντων, (ἀσχέτως ἀπό τήν ὀρθότητα ἢ μή τῶν συμπερασμάτων τους), τόν Σεβ. Νικοπόλεως καί τόν Μ. Μιχαήλ.

β) **Παράλογος** εἶναι ἡ ἀπαίτησις τοῦ κ. Παλαιτσάκη, ὅτι δήθεν πρέπει καί οἱ δύο Ἀπόστολοι νά λένε **ἀκριβῶς τά ἴδια**. Πολλῶ μᾶλλον, καθ' ὅσον, ὁ μέν ἕνας ἀσχολεῖται **συστηματικῶς**, ὁ δέ ἄλλος **παρεμπιπτόντως** (μόνον διά νά ἄρῃ τās ἀκαίρους ἀνησυχίας τῶν Θεσσαλονικέων καί διά νά διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἐμφάνισις καί δρασις τοῦ Ἐπιχρίστου θά προηγηθῇ τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου). Μέ αὐτήν τήν λογικήν (ὅτι δηλαδή, ἔπρεπε νά εἶχε πῆ τά ἴδια καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος) πρέπει νά διαγράψωμε –ἤ, τοῦλάχιστον, νά ἀμφιβάλωμε– καί πολλά ἄλλα σημεῖα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ὡς λ.χ. τό 666, τό χάραγμα, τήν τιμωρίαν Σατανᾶ καί Ψευδοπροφήτου, κ.ἄ.π., ἐφ' ὅσον οὐδέν περὶ αὐτῶν ἀναφέρει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Αὐτή ἡ ἀπαίτησις εἶναι **παράλογος**, καί τέτοια ταῦτισις δέν συναντᾶται οὔτε καί στίς ἀντίστοιχες περιγραφές τῶν συνοπτικῶν Εὐαγγελιστῶν μεταξύ τους. Φυσικά, τό ὅτι δέν πρέπει νά ὑπάρχῃ ἀντίφασις μεταξύ τῶν ἀναφορῶν Παύλου καί Ἰωάννου εἶναι εὐνόητον, ἀλλ' αὐτή (ἡ ἀντίφασις) δημιουργεῖται, ἐδῶ, **μόνον** –ὡς θά δειχθῇ– ἀπό τίς **παρερμηνείες**

του κ. Παλαιτσάκη.

γ) Δυστυχώς, ο συγγραφέας, στην παράλληλη έρμηνεία των δύο αναφορών, **ταυτίζει έσφαλμένως** τό «μυστήριο της άνομίας», παρά Παύλω, μέ τό θηρίον του 'Αποκ. γ' 1, **παράβλεποντας τελείως** τήν ύπαρξιν του θηρίου του 'Αποκ. ιβ'. 'Ετσι, οδηγείται στό φανταστικό του συμπέρασμα, ότι: 'Η «έπικρατούσα έρμηνεία» άδυνατεί νά έναρμονίση τά δύο έσχατολογικά κείμενα καί τά οδηγεί εις αντίφασιν.

'Αλλ' όχι μόνον δέν συμβαίνει αυτό, αλλά καί **σαφής αντίστοιχία** ύπάρχει του «μυστηρίου της άνομίας» (κατά Παύλον) μέ τήν διήγησιν του Ευαγγελιστου. Μόνον πού τό «**μυστήριο της άνομίας**» δέν είναι τό θηρίον του Π' 1, (ώς νομίζει ο κ. Παλαιτσάκης), αλλά «ο Δράκων ο πυρρός», «ο όφιος ο μέγας ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος καί ο Σατανάς» του 'Αποκ. ΙΒ'. (Τό ίδιον είναι καί «τό θηρίον τό κόκκινον» του ΙΖ' Κεφ.).

'Αλλά, καί ο ίδιος ο κ. Παλαιτσάκης, έτσι έρμηνεύει τό «μυστήριο της άνομίας» σέ άρκετά άλλα σημεία του διβλίου του. Λ.χ.:

- Σελ. 160: «“τό μυστήριο τήν άνομίας”, ή αντίχριστη, δηλαδή,... δράση των δυνάμεων του σκότους (Σατανά καί δαιμόνων)».

- Σελ. 161: «'Ο Σατανάς καί οί ύπηρέτες του, οί πονηροί άγγελιοι (δηλαδή οί δυνάμεις πού συγκροτοϋν τήν έννοια του “μυστηρίου της άνομίας”»).

- Σελ. 167: «Του “μυστηρίου της άνομίας” (δηλαδή, των πονηρών άγγέλων πού δροϋσαν μυστικά καί άνομα)».

δ) Περισσότερον, όμως, **προβληματική** –καί κάθε άλλο παρά έναρμονίζουσα τά δύο έσχατολογικά κείμενα– είναι ή υπό του συγγραφέως **ταύτις** του «άνόμου», «άνθρώπου της άμαρτίας», καί «νιού της άπωλείας», κατά Παύλον, μέ τό «θηρίον αναβαίνον εκ της γης» ('Αποκ. ιγ', 11), τό όποιον θεωρεί (ο συγγραφέας) ως τόν 'Αντίχριστον. Καί μόνον τό Παύλειον: «'Ο αντικείμενος καί υπεραϊρόμενος επί πάντα λεγόμενος Θεόν ή σέβασμα, ώστε αυτόν εις τόν ναόν του Θεού ως Θεόν καθίσαι, αποδεικνύντα έαυτόν ότι έστί Θεός», έξ ενός, ως καί ο έν τή 'Αποκαλύψει **ύπηρετικός ρόλος** του

«θηρίου του εκ της γης», του όποιου **όλη** ή δρασις άποσκοπεϊ εις τήν **λατρεία** καί **προσκύνησιν –όχι έαυτου–** αλλά του **πρώτου** θηρίου, του «εκ της θαλάσσης», έξ έτέρου, εάν προσεχθούν, άρκοϋν διά νά καταδείξουν τό **πρόχειρον** καί **σαθρόν** της ΝΕΑΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ.

'Απεναντίας, ή υπό της «έπικρατούσης έρμηνείας» **ταύτις** του «άνόμου» ('Αντιχρίστου) μετά του «**εκ της θαλάσσης**» θηρίου, είναι άρμονικωτάτη, καθόσον έν όλω τῷ ΙΓ' κεφαλαίω είναι έμφανεστάτη, άφ' ενός μέν, ή **έπαρσις** αυτού (στίχοι 5-6) (αντιστοιχως τό Παύλειον: «ύπεραιρόμενος»), άφ' έτέρου δέ, ή **προσκύνησις, λατρεία, καί θεοποίησις** του.

ε) Στήν σύντομον αναφοράν του άποστόλου Παύλου, **παράλείπεται** ή παρουσία του θηρίου του «εκ της γης», καθώς καί ή λεπτομερής περιγραφή της ύπηρετικης του δραστηριότητος προς τό «εκ θαλάσσης» θηρίον («ένώπιον αυτού»), διά τήν θεοποίησιν του (του θηρίου του «εκ θαλάσσης»). Τό θηρίον τό «εκ της γης» είναι ο Ψευδοπροφήτης, ή ο ύπασπιστής –κατά τόν άγιον Ειρηναϊον– του 'Αντιχρίστου. 'Ο κ. Παλαιτσάκης, προσπαθώντας (κατά τήν έρμηνείαν του εις τό ΙΓ' Κεφ.) νά τό ταύτιση μέ τόν 'Αντίχριστον, πέφτει –παρά τήν σοφιστικήν του ίκανότητα καί μεγάλην του φαντασίαν– σέ πολλές αντίφασεις, καί προς τήν Παύλειον αναφοράν, αλλά καί προς έαυτόν. Λ.χ.:

- Στίς σελ. 134-135 (αρχή) ύποστηρίζει (έρμηνεύοντας τήν 'Αποκαλύψιν), ότι ο 'Αντίχριστος θά κάνη τούς άνθρώπους νά «προσκυνησουν» τό «μυστήριο της άνομίας»! 'Αναγκάζεται, όμως, στην συνέχεια (σελ. 135), (έρμηνεύοντας τόν άπόστολο Παύλο), νά διορθώση έαυτόν! 'Η έπακολουθοϋσα «συναρπαστική» ένασχόλησις του μέ τό είδος της φωτιās, άποσπᾶ τήν προσοχήν του αναγνώστου, ώστε νά αντιπαρέλθη τήν αντίφασιν.

- Στίς σελ. 140-142, αναφέρεται **αυθαίρετα** στην λατρεία καί θεοποίησιν του θ' θηρίου ('Αντιχρίστου, κατ' αυτόν), χωρίς νά μπορη νά παραπέμψη **οϋδαμου** εις τήν 'Αποκαλύψιν!

- Στίς σελ. 143-148, όμιλεί –μέ πολλήν φαντασίαν– διά τήν **εικόνα, όμιλία καί χάραγμα** του ...«μυστηρίου της άνομίας»! 'Ισχυρίζεται,

ὅτι τό δ' ἑθρίον (Ἐντίχριστος, κατ' αὐτόν) θά πείση τοὺς ἀνθρώπους νά κάνουν **εἰκόνα** (θά εἶναι ἡ ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ, κατ' αὐτόν) στό α' ἑθρίον (τό «μυστήριον τῆς ἀνομίας», κατ' αὐτόν), ἡ ὁποία θά ὁμιλήσῃ (=θά ἔχη **ΔΟΓΜΑ**, κατ' αὐτόν), «... πού θά εἶναι ἕνα συγκρητιστικό συνονθύλευμα ἀπ' ὅλες τίς θρησκείες τοῦ κόσμου...»! Δηλαδή, ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ Ἐντίχριστος (δ' ἑθρίον, κατ' αὐτόν) θά ὑποχρεώσῃ τοὺς ἀνθρώπους νά **προσκυνοῦν** αὐτό τό «συγκρητιστικό συνονθύλευμα ὄλων τῶν θρησκειῶν», ἐρχόμενος εἰς **κραυγαλέαν ἀντίθεσιν** μέ τό Παύλειον: «Ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρούμενος ἐπί πάντα λεγόμενον **Θεόν ἢ σέβασμα**»!

Ἐν συνεχείᾳ ὁμοῦ (εἰς τήν σελ. 149), χρησιμοποιοῦν τό ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Ἀποστόλου, ἀναγκάζεται νά **ἀνατρέψῃ** τόν προηγούμενον ἰσχυρισμόν του, διδάσκων τώρα **ὀρθῶς**, ὅτι ἡ «ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ θ' ἀναγνωρίζεται ὡς **μοναδικό** καί **ἀληθινό**, ἐπί γῆς, Λόγο τοῦ Ἐνός Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τόν «Ψευδοπροφήτη» Ἐντίχριστο, κατ' ἀποκλεισμό **ΟΛΩΝ** τῶν ἄλλων προσώπων, πού λατρεύονται ὡς **θεοί**». Ἐπειδή, ὁμοῦ, τόν Ἐντίχριστον τόν **ταυτίζει** μέ τόν «Ψευδοπροφήτην» (δ' ἑθρίον), ἔρχεται εἰς σαφεστάτην **ἀντίθεσιν** μέ τήν Ἀποκάλυψιν, ἡ ὁποία τονίζει τόν **ὑπηρετικόν ρόλον** τοῦ «Ψευδοπροφήτου» - δ' ἑθρίου!

Δηλαδή, ἐν ὀλίγοις, ὁσάκις ὁ κ. Παλαιτσάκης δασίζει στήν Β' Πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολήν, ἡ ΝΕΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ του τόν ὀδηγεῖ **σέ συγκρουσιν μέ τήν Ἀποκάλυψιν**. Καί ἀντιστρόφως ὁσάκις δασίζει ἐπί τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ ΝΕΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ του τόν ὀδηγεῖ **σέ συγκρουσιν πρὸς τήν Β' Πρὸς Θεσσαλονικεῖς!**

στ') Τέλος, ὅσον ἀφορᾷ στίς **ἀντιρρήσεις** του διά τοὺς ὄρους «ὑπασπιστής» καί «πρόδρομος», πού ἀποδίδουν οἱ ἐρμηνευταί εἰς τό ἑθρίον τό «ἐκ τῆς γῆς», νομίζω, ὅτι:

- Ὁ ὄρος «ὑπασπιστής» (ὄρος τοῦ ἁγίου Εἰρηναίου) **ἐναρμονίζεται πλήρως** μέ τήν δρᾶσιν τοῦ δ' ἑθρίου (τοῦ «ἐκ τῆς γῆς»). Ἡ ὑπό τοῦ κ. Παλαιτσάκη –καίτοι «ἀκριβολογοῦντος» τοῖς πᾶσι– **σκόπιμος παράλειψις** σχολιασμοῦ εἰς τήν φρᾶσιν «**ἐνώπιον αὐτοῦ**» (Ἀποκ. ιγ' 12) τόν βοηθεῖ νά παραπλανήσῃ, μέ τίς σοφιστίες του (τῶν σελ. 132-133), τοὺς ἀπλουστέρους.

- Ἐν καί στά προφητικά κείμενα (καί ὄχι μόνον), καί δὴ εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, ἡ σειρά ἐκθέσεως τῶν γεγονότων **δέν** συμπίπτει πάντοτε μέ τήν ἱστορικὴν –χρονολογικὴν σειράν των– καί, συνεπῶς, **εἶναι δυνατόν** ὁ Ψευδοπροφήτης, ἐμφανιζόμενος ἐνωρίτερον, νά μιμηθῇ καί τήν πρό τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Χριστοῦ δρᾶσιν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, στόν κ. Παλαιτσάκη **διαφεύγει τελείως** τό γεγονός, ὅτι ὁ Τιμῖος Πρόδρομος **ἔδρασε καί μετὰ** τήν ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου. Ἐπει, δέν εἶναι καί τόσον ἀδόκιμος ἡ χρῆσις τοῦ ὄρου «πρόδρομος» διά τό ἑθρίον τό «ἐκ τῆς γῆς». Πάντως, μᾶλλον προτιμητέα εἶναι ἡ ὑπό τοῦ ἁγίου Εἰρηναίου, ὡς «ὑπασπιστοῦ», τοιαύτη.

8. Σχετικῶς μέ τόν Σολομώντα καί τό «μυστήριον» τοῦ 666

α) Κατ' ἀρχάς, ἡ «ἀνακάλυψις» τοῦ 666 στά Γ' Βασιλ. 10, 14 καί Β' Παραλ. 9, 13, **δέν** ἀνήκει στόν κ. Παλαιτσάκη, ὡς καυχᾶται. Ἐπανειλημμένως, ὁ μακαριστός Γέροντας Παῖσιος εἶχε ἀναφέρει τήν ὑπαρξίν του εἰς τὰ ἀνωτέρω δύο σημεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί ἡ ἐπισήμανσίς του αὐτῆ ἔχει δημοσιευθῆ –τουλάχιστον– ἀπό τόν ἱερομόναχον Χριστόδουλον στό βιβλίον του μέ τίτλο «Σκεῦος Ἐκλογῆς» (ἄν καί ὄχι τελείως ὀρθά). Συνεπῶς, τὰ «ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΑΝΕΝΑΝ», κ.λπ., τοῦ κ. Παλαιτσάκη εἶναι **ἀναληθῆ**.

β) Ἐξ ἄλλου, εἶναι **αὐθαίρετος** συλλογισμός

7. Ἀλλά, καί ὁ σύγχρονος ἐρμηνευτής τῆς Ἀποκαλύψεως π. Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος, ὁ ὁποῖος ἀνέλυσε τήν Ἀποκάλυψιν εἰς περίπου 110 ὁμιλίαις του, κάνει ἐπίσης ἀναφορά εἰς τήν προέλευσιν τοῦ συμβολικοῦ ἀριθμοῦ 666 ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Εἶναι καλόν ἐδῶ νά τονισθῇ, ὅτι, ἐνῶ ὁ κ. Παλαιτσάκης ἔχει λάβει

του κ. Παλαιτσάκη, αλλά και συγχρόνως άπιθανον λογικώς και πολύ δύσκολον πρακτικώς, τό ότι δήθεν ό Σολομών «έπέλεξε και έπέδαλε» (σελ. 83), τό ποσόν αυτό.

γ) Άλλ' άκόμη **χειρότερα** είναι τά πράγματα για τόν συγγραφέα, όσον άφορα εις τήν προσπάθειάν του **νά επιβάλη** τήν αυθαιρεσίαν του αυτήν. Έν προκειμένω, γίνεται μία «συνεργασία» –και μάλιστα όχι μέ ειλικρίνεια– της **φαντασίας** του κ. Παλαιτσάκη μέ τήν «ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΟΝΗΡΗ ΣΟΦΙΑ» (σελ. 83).

Έν πρώτοις, αυτή ή «συνεργασία» ξεκινά μέ **παραποιήσιν** της Γραφής και **ψευδείς** παραπομπές. Συγκεκριμένως, ή Παλαιά Διαθήκη όμιλει ΜΟΝΟΝ για πτώσιν του Σολομώντος σε πολυγαμία, και, **ΧΑΡΙΝ ΑΥΤΗΣ**, και στήν ειδωλολατρία των γυναικών του. Και, αυτά, περί τά τέλη της ζωής του. Τά περί «άφιερώσεώς του» «μέ πάθος σ' όλες τίς άπόκρυφες τέχνες μέ σκοπό τήν άπόκτηση “σοφίας” και πλούτου» (σελ. 83), ως και τά περί «συνεργασίας του μέ τούς δαίμονες (!) για τήν άσκηση όλων των άποκρυφιστικών τεχνών (Μαγείας, Άλχημείας, Μαντείας, κ.λπ.)» (σελ. 85), είναι νοσηρά και συκοφαντικά άποκυήματα της **φαντασίας** του κ. Παλαιτσάκη! Η δέ έπακολουθοΰσα φράσις «όπως κι ή ίδια ή Παλαιά Διαθήκη αναφέρει», ως και οί **ψευδείς παραπομπές** –τόσον στό κείμενον (σελ. 83-84), όσον και στήν ύποσημ. 42– άπλως άποκαλύπτουν τό ήθος και τήν **μέθοδον έργασίας** του συγγραφέως! Καθ' όσον και οί παραπομπές, αλλά και τά παρατιθέμενα στήν ύποσημείωσιν χωρία, όμιλούν, άλλα μέν περί της **Θείας** Σοφίας (!) –και **όχι** της δαιμονικής–, άλλα δέ περί **ΜΟΝΟΝ** των δύο προαναφερθεισών πτώσεων του Σολομώντος (!).

Οί άνωτέρω μεθοδεΰσεις, άποτελοΰν τήν βάση για νά οίκοδομηθοΰν άρκετές σελίδες μέ κάθε άλλο παρά «ΣΥΝ-ΑΡ-ΠΑ-ΣΤΙ-ΚΑ και

ΣΥΓ-ΚΛΟ-ΝΙ-ΣΤΙ-ΚΑ στοιχεία», αλλά –τό όλιγότερον– **κουραστικά, γελοία και άηδη**. Μέ άποκορύφωσιν τήν «ανάκαλυψιν», σε... διδλίο του «**διασήμου μύστη** της Σολομωνικής Μαγείας και Καμπαλιστικής Άποκρυφιολογίας Eliphaz Levi» (!) «του **ονόματος** του **δαιμονικού** πνεύματος» πού «**βοηθοΰσε** (τόν Σολομώντα) νά συγκεντρώνει άμύθητα πλούτη άπ' όλο τόν κόσμο, μεγάλη φήμη και δόξα πολλή») (!)

Άλλά, προς ποιον σκοπόν ό κ. Παλαιτσάκης μετέρχεται όλον αυτόν τόν όρμαθό και συνδυασμό **παραποιήσεων, μυθοπλασίας, αλλά και μαθητείας** σε... διασήμους μύστας Άποκρυφιολογίας; Άπλως, διά νά ύπηρετήσει τήν ματαιοδοξίαν του –ως νομίζει, αλλά, στήν οΰσία, τόν έξευτελισμό του–, αλλά και διά νά στηρίξη τήν πλανεμένην έρμηνειαν του, ότι τό 666 **δέν** θά είναι ό άριθμός του **ονόματος** του Άντιχρίστου!

Στήν πραγματικότητα, εκείνο πού μόνον έξάγεται από τά δύο χωρία (Γ' Βασιλ. 10, 14 και Β' Παρ. 9, 13) είναι μία επί πλέον **μαρτυρία** –έκτός εκείνης πού αναφέρει ό άγιος Είρηναϊος– διά **τήν διαχρονικήν ένεργειαν** του «μυστηρίου» του 666. Ίσως –έν μέρει– νά είναι και μία **έξήγησις** διά τήν έπιλογή και έμμονή του Άντιχρίστου νά «**φορέση**», αλλά και νά **έπιχειρήση** νά **επιβάλη**, διά του χαράγματός του εις πάντας, **αυτόν** τόν άριθμόν, (τό 666).

Συμπερασματικώς,

Παρ' όλα τά άνωτέρω –και πολλά άλλα άκόμη πού θά ήμποροΰσαν νά λεχθοΰν–, θά ήμποροΰσα νά πω⁸, ότι **δέν** θεωρω **τόσον** έπιβλαβεΰς και έπικινδύνους τίς έσφαλμένες τοποθετήσεις του κ. Παλαιτσάκη (περί της φύσεως της ταυτότητος των δύο θηρίων και του **ονόματος** και **άριθμού** του Άντιχρίστου) –ιδίως, αν θά έπαρουσιάζοντο ως **προσωπική** του άποψις, και **όχι** ως ή μόνη όρθή... Διότι, **δέν** θίγουν **άμέσως**

ύπ' όπιν του σχεδόν όλους τούς Έλληνες συγγραφείς πού άσχολοΰνται μέ συναφή μέ τό θέμα του διδλίου του θέματα, ως τοΰτο φαίνεται εις τήν έκτεταμένην διδλιολογραφίαν πού παραθέτει εις τό τέλος του διδλίου του, παραδόξως άγνοεί τόν π. Άθανάσιον Μυτιληναϊόν!

8. Αύτά φυσικά τά γράφω μετ' έπιφυλάξεως, λόγω της πνευματικής μου άμβλυωπίας.

τό σωτηριολογικόν μέρος τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας διά τό ἐν λόγῳ θέμα· δηλαδή, τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι **ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος, εἴτε ὡς ὀνόματος, εἴτε ὡς ἀριθμοῦ τοῦ θηρίου (666), ἀποτελεῖ τήν φοβερωτάτην τῶν πώσεων καί τήν χειροτέραν μορφήν ἀρνήσεως τῆς πίστεως.**

Ἐπιπλέον, σέ δύο σημεία, ὁ κ. Παλαιτσάκης ὑποσκάπτει ἐμμέσως καί τήν διδασκαλίαν αὐτήν:

1ον: Στίς σελ. 145-148, ἔνθα ὑποτιμᾷ τήν πῶσιν τοῦ χαράγματος, ἔναντι τῆς ἀντιστοίχου τῆς προσκυνήσεως τῆς Εἰκόνης τοῦ θηρίου (ἐνώ – ἄν ὄχι μεγαλύτερα, ὡς θέτουσα ἀνεξίτηλον σφραγίδα ἀρνήσεως ἐπί τοῦ σώματος – τοῦλάχιστον, εἶναι ἰσοδύναμος). Καί,

2ον: Στίς σελ. 151-152, ἔνθα θεωρεῖ δυνατήν τήν μετάνοιαν τοῦ ἐκουσίως ἀποδεχθέντος τό χάραγμα⁹. Καί, ναι, μέν, ὅσα λέγει περί «εὐσπλαγχνίας καί ἐπιεικείας» εἶναι ὀρθά, ἀλλ' ὁμως μονομερῆ. Διότι, δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του **τήν διαστροφήν τῆς προσωπικότητος καί τήν ἀπονέκρωσιν τῆς ἐλευθερίας (=τοῦ αὐτεξουσίου)**, ἔνεκεν τῆς ἄρσεως τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆς ἐπακολουθούσης δαιμονικῆς κυριαρχίας, τά ὅποια ὑφίσταται ὁ Χριστιανός¹⁰, πού ἐκουσίως ἀποδέχεται τά χά-

ραγμα, αὐτοπαραδιδόμενος οὕτως ὀλοσχερῶς εἰς τόν Διάβολον καί ἐγκαταλείποντας τόν Χριστόν. Δέν λαμβάνει, δηλαδή, ὑπ' ὄψιν του τό ὅτι ὁ δεχθεῖς τό χάραγμα πάσχει κάτι ἀνάλογον, ἀλλά σέ πολύ μεγαλύτερον –στόν ὑψιστον– βαθμόν, μέ τόν ἐθισθέντα εἰς τό κάπνισμα, ἢ –περισσότερον– εἰς τά ναρκωτικά, ἢ –ἀκόμη περισσότερο– μέ τόν Χριστιανόν, τόν ἐκουσίως ὑποδουλωθέντα εἰς τόν **πνευματισμόν**, ἢ εἰς τάς λοιπὰς δαιμονικάς Ἀνατολικῆς Θρησκείας. Γι' αὐτό, καί ἡ Ἀποκάλυψις¹¹, καί οἱ Ἁγιοί¹² διδάσκουν τά **ἀντίθετα** ἀπό τόν συγγραφέα.

Ἐπιπλέον, πέραν τῶν ἀνωτέρω, θεωρῶ **ἀπαράδεκτον καί λίαν ἐπιβλαβή** καί καταστρεπτικὴν διά τούς ἀναγνώστας τοῦ βιβλίου του τήν **ὕδριστικὴν καί βλάσφημον** στάσιν τοῦ κ. Παλαιτσάκη ἔναντι τῶν Ἁγίων μας, τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεώς μας καί συνόλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διαχρονικῶς. **Πολλῶν δέ μᾶλλον**, ὅταν τό βιβλίον του **ἐπαινῆται καί συστήνεται** ὑπό τῶν κ. Σωτηροπούλου καί π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ. Δι' αὐτό, νομίζω, ὅτι ἀπαιτεῖται **ἡ δημοσία ἐπανόρθωσις** τοῦ ὀλισθήματος –πιστεύω ἐκ προχειρότητος– τῶν ἀνωτέρω δύο θεολόγων.

Ἡ «Παρακαταθήκη» εὐχεται ἐγκαρδίως ὁ Χριστός μας νά δώσει τήν καλύτερη λύση στό πρόβλημα τῆς ὑγείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου.

9. Κάτι ἀνάλογον ἔχει ὑποστηρίξει, παλαιότερον, καί ὁ Σεβ. Νικοπόλεως κ. Μελέτιος.

10. Μετ' ἐπιφυλάξεως ἀναφέρω ἕναν λογισμό μου: Ἴσως, νά εἶναι διαφορετικὴ ἢ περίπτωσις τῶν σφραγισθησομένων **ἀλλοθρήσκων** (ἂν κατηχηθοῦν, μετανοήσουν καί βαπτισθοῦν). Διότι, αὐτοί, ἀφ' ἑνός μέν, οὐσιαστικά δέν ἠρνήθησαν τόν Χριστόν (ἀφοῦ δέν τόν εἶχαν γνωρίσει), **οὔτε** τήν Σφραγίδα Του (τό Βάπτισμα-Χρῆσμα) ἐξήλειψαν μέ κάποιαν μορφήν ἀρνήσεως τῆς εἰς Χριστόν πίστεως (ἀφοῦ δέν τήν εἶχαν λάβει), ἀφ' ἑτέρου δέ **θά ἔχουν τήν δυνατότητα** νά λάβουν τό Ἁγιον Βάπτισμα, μετὰ ἀπό ἕνα ἐνδεχόμενον σφράγισμά τους (τήν ὁποῖαν δυνατότητα δέν θά ἔχουν οἱ πιστοί, ὡς ἤδη βαπτισθέντες), καί δι' αὐτοῦ νά καθάρουν τήν ἀμαυρωθεῖσαν εἰκόνα καί νά ἀνακτήσουν τό πρωτόκτιστον κάλλος. Εἶναι δηλ. ὑποκείμενοι εἰς σωτηρίαν.

11. «Ὁὐ μετενόησαν» Ἀποκ. 1στ' 11.

12. «Ὁὐκ ἔστι αὐτῶ μετάνοια», ἅγιος Ἰππόλυτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ - ΑΠΑΝΤΗΣΗ του π. Γεωργίου Μεταλληνού

Ἀπό τόν πρωτοπρεσβύτερο καί καθηγητή Πανεπιστημίου π. Γ. Μεταλληνό ἐλάβαμε καί δημοσιεύουμε τήν παρακάτω ἐπιστολή.

Ἐρίτιμη κ. Β. Λαμπροπούλου,

Ἐπειδή ὁ ἀνώνυμος «Ἁγιορείτης Μοναχός» στήν βιβλιοκρισία του γιά τό βιβλίο «666-ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί» τοῦ κ. Ἰ. Παλαιτσάκη ἀναφέρεται καί στήν ταπεινότητά μου, θά μοῦ ἐπιτραπεῖ νά προσθέσω λίγα ἀκόμη λόγια πέρα τῶν ὧσων ἤδη εἶχα γράψει στόν «Ὁρθ. Τύπο» (8.4.2006, σ. 5) καί δεδομένου ὅτι ὁ συγγραφέας, χρησιμοποιώντας μία φράση μου, δημιουργεῖ ἐντυπώσεις, πού δίκαια προκαλοῦν τήν εὐαισθησία τοῦ «Μοναχοῦ». Τό ἱστορικό τῆς ὑποθέσεως ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὁ κ. Παλαιτσάκης μοῦ εἶχε στείλει στό Ληξούρι, τόπο τῶν διακοπῶν μου, τό βιβλίο του χειρόγραφο πολύ πρό τῆς ἐκτυπώσεώς του, ζητώντας τήν γνώμη μου, δεδομένου μάλιστα ὅτι εἶχα προλογίσει τό παλαιότερο ἔργο του γιά τό «μυστήριον τῆς ἀνομίας». Διεξηγήθην τό χειρόγραφο καί κατέγραφα φωνητικά σέ μαγνητόφωνο κάποιες κρίσεις μου, γιά νά βοηθήσω τόν συγγραφέα, τόν ὁποῖον ἐπαινοῦσα –καί ἐπαινῶ– γιά τήν φιλοτιμία καί τόν ζήλο του στά ἁγιογραφικά θέματα. Προσπάθησα ὅμως, ποιμαντικά, νά τόν ἐνθαρρύνω καί ἐνισχύσω, ἀλλά καί νά εἶμαι ἀντικειμενικός κριτής του. Τοῦ ὑπέδειξα, ἔτσι, σέ πολλά σημεία τήν ἀντιπαραδοσιακότητα καί ἀντιπατερικότητα τῶν γραφομένων του, χαρακτηρίζοντάς τον μάλιστα σέ ἀρκετά σημεία ὡς ἐμφορούμενο ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Ἁπ. Μακράκη. Τό

μόνο σημεῖο πού πράγματι μέ ἐνθουσίασε (τό ὁμολογῶ) ἦταν τό περί τῆς «νέας θεωρήσεως τῶν δύο θηρίων» (μολονότι μή εἰδικός, γνώριζα τήν θέση τοῦ Καισαρείας Ἀνδρέου) καί ἐν τῇ ρύμη τοῦ λόγου κατέγραψα τήν πολύ θετική καί ἐπαινετική φράση, πού ὁ κ. Παλαιτσάκης ἐπέλεξε, γιά νά ἐνισχύει τήν προβολή τοῦ βιβλίου του.

Δέν θά πῶ τίποτε περισσότερο, διότι δέν θέλω νά εἰσέλθω, ὡς μή εἰδικός, σέ ἐρμηνευτικά προβλήματα, οὔτε στήν κριτική τῶν κριτικῶν θέσεων τοῦ ἀωνύμου (γιατί; ἡ ἔντιμη ὑπευθυνότητα ἀπαιτεῖ τήν μή χρήση τῆς ἀωνυμίας) Ἁγιορείτου. Ἐμελέτησα, ἄλλωστε, μόνο τό πρῶτο μέρος τῆς βιβλιοκρισίας. Εὐχομαι ὁ μέν κρίνων νά μείνει μέχρι τέλους σέ ὅσα ΜΟΝΟΝ οἱ ἔγκριτοι καί ἀνεγνωρισμένοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν καταθέσει περί Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου, διότι ἔτσι θά ὠφελήσει, ὅπως θέλω νά ἐλπίζω, ὅλους τοὺς ἀναγνώστας του, ὁ δέ κρινόμενος νά συνειδητοποιήσει αὐτό, πού καί ἐγώ στήν μαγνητοταινία τοῦ ὑπαγόρευσα, ὅτι δηλαδή ἐρμηνεῖα χωρίς τήν ἐμπειρία τῶν Ἁγίων Πατέρων δέν μπορεῖ νά γίνει, οὔτε εἶναι δυνατόν ὀρθόδοξος χριστιανός νά διατείνεται, ὅτι ἐμεῖς κατανοήσαμε ὅσα οἱ θεοῦμενοι Πατέρες μας δέν μπόρεσαν νά κατανοήσουν. Αὐτή ἦταν, δυστυχῶς, καί ἡ κορυφή τῆς πτώσεως τοῦ Ἁπ. Μακράκη.

Μετά τιμῆς καί εὐχῶν
† πρ. Γεώργιος Μεταλληνός

Σχόλιο «Π»: Ἐλπίζουμε ὅτι ὁ σεβαστός μας π. Γεώργιος Μεταλληνός διαδίδοντας καί τό δεύτερο καί τελευταῖο μέρος τῆς κριτικῆς στό βιβλίο τοῦ κ. Παλαιτσάκη, πού δημοσιεύουμε σήμερα, θά πεισθεῖ γιά τό ὅτι «ἡ νέα θεώρηση τῶν δύο θηρίων», πού τόν ἐνθουσίασε (ὅπως ὁμολογεῖ), εἶναι ἀντίθετη μέ τήν ἐρμηνεῖα πού δίνουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας συμφωνεῖ πλήρως μέ τοὺς ὑπολοίπους Πατέρες. Ὅσο γιά τόν Μοναχό - συγγραφέα τῆς κριτικῆς ἀναιρέσεως τῶν πλανῶν τοῦ κ. Παλαιτσάκη, –ὁ ὁποῖος θέλησε, ἀπό ταπείνωση, νά μείνει στήν ἀφάνεια τῆς ἀωνυμίας– ἡ Παρακαταθήκη ἔχει στή διάθεσή της τά πλήρη στοιχεῖα του.

ΑΠΟΨΗ

Η ΜΙΑ ΠΛΕΥΡΑ

«Ή Αφού θάψουμε τούς νεκρούς μας...»*

Ο Ίμπραήμ κατέκαυσε τήν Πελοπόννησο, όταν, πνέουσα τά λoίσθια, ή επανάσταση τοῦ '21 δέχθηκε τό πύρινο τελειωτικό χτύπημα. Στά προηγούμενα χρόνια, ένας άλλος δάρδαρος κατακτητής, ό Μόμμιοσ, δέν ήρκέσθη στήν άροση καί στή σπορά άλατος στήν έμπορθηθείσα Κόρινθο, αλλά προχώρησε στήν πυρπόληση, για νά επιβεβαιώσει τήν έπελθοῦσα καταστροφή. Έμελλε νά επαναληφθεί ή ίδια ιστορία, χωρίς όμως τίς αναλογίες καί τά μέτρα τών ιστορικών δεδομένων πού κρίνουν τούς πío πάνω ιστορικούς έμπρησμούς πού προηγήθηκαν.

Άόρατη δύναμις ή άόρατες δυνάμεις, όχι αυτές τοῦ Άγίου Νικοδήμου τοῦ Άγιορείτου, αλλά πολυποικίλων συμφερόντων εντός καί εκτός Ελλάδας προχώρησαν στό πρωτοφανές κατά τής Ελλάδας έγκλημα. Τά «Π.Θ.» είχαν προειδοποιήσει από τίς 6 Αύγούστου τοῦ 2007, κατά τίς πυρκαγιές στή βόρεια Πελοπόννησο καί στό Πήλιο, ότι ή χώρα μας δρίσκειται μπροστά σέ οργανωμένο σχέδιο μέ στόχευση πολιτική καί πρόδλεψη άνατροπής. Η σημερινή κυβέρνηση είναι προεχόντως καί κυρίως ό πολιτικός στόχος τοῦ άόρατου οργανωτή τοῦ σχεδίου καί επιδιώκεται ή πάση θυσία άποτροπή τοῦ ένδεχομένου επανεκλογής τής. Προφανώς έχει εκτιμηθεί ότι κάποια ισχυρά συμφέροντα καί κέντρα πλήττονται. Οί εκτιμήσεις, είτε σωστές είτε λαθεμένες, έχουν «νομιμοποιηθεί» από τό σύνολο τών ΜΜΕ διά τής άναπαραγωγής, αλλά καί από τήν ίδια τήν κυβέρνηση μέ τήν όμιλία περί «άσύμμετρης άπειλής». Είναι δίκαιο νά τής συμπαρασταθεί κανείς στό μέτρο πού είναι άληθής ή άσύμμετρη άπειλή. Έξίσου

δίκαιο, όμως, τό αίτημα τής άξιωματικής αντιπολίτευσης νά προσδιορισθεί ή άπειλή αυτή, ώστε νά γνωρίζουμε τόν κίνδυνο καί νά κρίνουμε τούς χειρισμούς τών ήγετών μας αναλόγως. Άς προσδιορισθεί σέ κλειστή καί άπόρρητη σύσκεψη κορυφής μεταξύ τών ήγετών, για νά σταματήσει ή μικροπολιτική πάνω άπό τούς άταφους νεκρούς μας. Τούτη τήν ώρα ή Ελλάδα θρηνεί. Θρηνεί τούς νεκρούς τής, τά άθώα θύματα τών άδυσσαλέων έχθρών τής Ελλάδας, πού μέ τόσο μίσος πυρπόλησαν ανθρώπους καί έπεχείρησαν νά σθήσουν μέ πύρινο όλεθρο τό προπύργιο τής σύγχρονης Ελλάδας, τήν πηγή καί τήν πυτιά τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους, τόν ήρωικό μας Μοριά. Όποιαδήποτε μικροπολιτική σκύλευση τών νεκρών πλήττει αυτούς πού θά τήν επιχειρήσουν καί οί άναφορές σέ ευθύνες για έλλειψη συντονισμού είναι άκαιρη καί δέν εισφέρει θετικά. Άφού κλάψουμε καί κηδέψουμε τούς νεκρούς μας, θά έρθει ή ώρα ένθινης περισυλλογής καί κυβερνητικής ευθύνης, ευθύνης προσωπικά τοῦ πρωθυπουργοῦ, τοῦ σημερινοῦ, Κώστα Καραμανλή, ή τοῦ αύριανοῦ, όποιος κι άν είναι, για τό στήσιμο ενός άκαμπτου, άσυμπίδαστου μέχρι τρέλας, έντιμότητας, μηχανισμοῦ διαχείρισης τοῦ πακτωλοῦ πού θά εισρεύσει στήν Ελλάδα για τήν άποκατάσταση τής καταστροφής. Οί καταστροφές στήν Ελλάδα άλλους πλήττουν άνεπανόρθωτα καί άλλους ευνοοῦν για νά γίνονται πλούσιοι. Τώρα τό χρέμα πού έρχεται είναι τόσο πολύ, πού καί ή πλέον στίλδουσα, άπρόσφορη στήν άδυναμία συνείδηση μπορεί νά καμφθεί. Προτείνουμε, μετά δυνάμεως λόγου, ό έλληνικός στρατός νά αναλάβει τήν ευθύνη τής φύλαξης, προστασίας, ασφάλειας καί άκεραιότητας τών ελληνικών δασών. Μακριά άπό πολιτικούς πού είτε ύπηρετοῦν σκοτεινά συμφέροντα, είτε δηλητη-

* Τό άρθρο αυτό άποτελεί τό «Σημείωμα» τής συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ *Πολιτικά Θέματα* (τ. 1585, 3.9.2007, σ.3).

ριάζουν μέ τόν ψυχρό, ξύλινο καί ἄθλιο προε- κλογικό πολιτικό τους λόγο. Κυρίως δέν θά ἀπαιτηθεῖ διασύνη στήν ἀποκατάσταση μετά τήν κατάσβεση τῆς φωτιᾶς. Ὅπως ὁ ἐχθρός ἔστησε μεθοδευμένα, πειθαρχημένα καί νηφάλια τό στρατηγεῖο του, τό στρατηγεῖο τοῦ σα- τανᾶ, τῆς κολάσεως καί τοῦ θανάτου, γιά νά καταστρέψει τήν Ἑλλάδα, ἔτσι καί ἡ Ἑλλάδα, ὑπεράνω κομμάτων καί προσώπων, νά στήσει ἐγγυημένο καί ἀποδεκτό ἀπό τόν ἑλληνικό λαό «στρατηγεῖο» ἀνοικοδόμησης. Ἡ φύση αὐτοῖᾶται κι ὁ πλοῦτος πού θά εἰσρεύσει συνθέτει τό δυ- ναμικό νέων καί μεγάλων προοπτικῶν. Ὁ ἑλλη- νικός καί ἀρχαιοπρεπής μύθος τοῦ Φοίνικα, πού ἀναγεννᾶται ἐκ τῆς τέφρας του, γιά ἄλλη μιά φορά στόν τόπο γέννησῆς του, στήν Ἑλλά- δα, ἐνσαρκώνεται σέ ἱστορική παρουσία: Ἀπό τίς στάχτες καί τά ἀποκαΐδια πού μᾶς ἄφησαν πίσω οἱ δολοφόνοι, ἡ Ἑλλάδα θά στήσει τήν ἱστορία της ζωντανή, τή φύση της, τή ζωή της καί τόν παράδεισό της!

Η ΑΛΛΗ (ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ) ΠΛΕΥΡΑ

Μόνο ἡ μετάνοια μπορεῖ νά σθήσει τίς φωτιές!

Τῆς Ἑλένης Ἀνδρουλάκη

Συγκλονισμένο τό Πανελλήνιο. Συγλο- νισμένο, ὀργισμένο, φοβισμένο, ἀλλά ἀδύναμο νά σθήσει τίς φωτιές. Οὔτε τό σόκ, οὔτε ἡ ὀργή, οὔτε ὁ φόβος μποροῦν νά σθήσουν τά ἴχνη –στή γῆ καί στίς καρδιές μας– ἀπό τήν τρομερή φω- τιά. Οἱ φωτιές δέν σθῆνονται εὐκόλα καί νά σθηστοῦν πάλι θ’ ἀνάψουν. Ζοῦμε μιά καθη- μερινή τραγωδία καί γι’ αὐτό δέν εὐθύνονται

μόνο οἱ ἐμπρηστές. Ὑπαίτιοι εἴμαστε ὅλοι μας. Ἡ φωτιά τῶν παθῶν μας ξεχείλισε καί ἡ κοι- νωνία μας ἔθρεψε παιδιά, τά δικά της παιδιά πού ἔγιναν ἐμπρηστές. Εἶναι τά δικά μας παι- διά, εἶναι οἱ καρποὶ τῶν δικῶν μας οἰκογενειῶν, τῆς δικῆς μας ἄρρωστης κοινωνίας. Ἀς μήν κα- τηγοροῦμε τούς ἐμπρηστές. «Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τόν λίθον βαλέτω», ἔτσι δέ λέει; Ποίος θά τολμήσει νά τό κάνει; Μήπως καί ἐμεῖς δέν φταῖμε γιά αὐτά πού ζοῦμε;

Πήραμε ἕναν παράδεισο καί τόν μετατρέ- ψαμε σέ κόλαση. Αὐτό δέν κάναμε; Ἐμεῖς δέν καταστρέψαμε τό φυσικό περιβάλλον; Ἐμεῖς δέν ἀφήσαμε νά γιγαντωθεῖ μέσα μας ὁ ἐγωϊ- σμός, ἡ ἀπληστία, ἡ κακία; Ἐμεῖς δέν μεγαλώ- σαμε τά παιδιά μας ἐγωϊστές νά ζητοῦν τά πά- ντα; Τί γυρεύουμε τώρα; Εἰσπράττουμε τίς φυ- σικές συνέπειες τῆς διοτῆς μας, μιᾶς διοτῆς μα- κριά ἀπό τόν Θεό καί τόν νόμο Του. Ὑποφέ- ρουμε γιὰτί δέν ἔχουμε τήν ταπείνωση οὔτε κἂν νά μετανιώσουμε γιά τίς ἁμαρτίες μας. Βλέ- πουμε τίς φωτιές νά ἐπεκτείνονται καί κατη- γοροῦμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί ὅλοι μαζί τούς ἐμπρηστές. Οὔτε τώρα δέν μετανιώνουμε. Συ- νεχίζεται ἡ φθορά, οἱ φόνοι, τά ἐγκλήματα, οἱ διασμοὶ τῶν παιδιῶν, οἱ πρωτάκουστες, ἀπο- τρόπαιες πράξεις πού σήμερα ὀνομάζονται φυ- σιολογικές ἢ καί ἠθικές. Κάποιοι –μιά ἐλπίδα εἶναι κι αὐτό– ταρακουνήθηκαν τώρα καί προ- σεύχονται, ἴσως καί λίγο νά μετανιώνουν, ὥσπου νά περάσει τό πρόβλημα. Καί πάλι στά ἴδια, ὥσπου νά ἔρθει τό ἐπόμενο ξύπνημα. Μά ἔτσι δέν σθῆνονται οἱ φωτιές, καί νά σθηστοῦν θά ἔρθουν ἄλλες, μπορεῖ χειρότερες καί πίο ὀλέ- θριες. Μόνο ἡ μετάνοια μπορεῖ νά σθήσει τίς φωτιές τῶν παθῶν μας καί τίς φωτιές τῆς κό- λασης πού δάλαμε στή γῆ μας. Ἡ λησμονημέ- νη ἀγιότητα· ἡ μόνη λύση.

Ρώτησαν τόν φιλόσοφο Διογένη (αὐτόν πού ζοῦσε στό πυθάρι), ποιό ἀπό τά θηρία δαγκώνει περισσότερο.
Καί ἐκεῖνος ἀπήντησε: Ἀπό τά ἡμερα ὁ κόλακας καί ἀπό τά ἄγρια ὁ συκοφάντης.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Παρεπόμενα του Χάρυ Πότερ

Είμαι μία παντρεμένη γυναίκα ηλικίας 50 ετών με δύο μεγάλες κόρες. Ζω συνειδητά την ζωή της Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἐδῶ καί 18 χρόνια με μία ἐνδιάμεση παύση, γιά τήν ὁποία θά ἤθελα ἐδῶ νά σᾶς μιλήσω. Πρίν περίπου πέντε χρόνια, συνέδη τό ἐξής:

Κάποια ἡμέρα, ἡ μικρή μου κόρη ἔφερε στό σπίτι τό πρῶτο βιβλίο τοῦ Χάρυ Πότερ καί ἄρχισε νά τό διαβάζη χωρίς ἐγώ νά τό γνωρίζω. Ὅταν τό τελείωσε ἐκείνη, εἶδα τό βιβλίο καί ἀπό περιέργεια ἄρχισα καί ἐγώ νά τό διαβάζω χωρίς ὅμως νά τό ἀναφέρω στόν πνευματικό μου. Διαβάζοντας αὐτό τό βιβλίο, ἄρχισα νά αἰσθάνωμαι ὅτι σιγά-σιγά δενόμουν μαζί του,

τόσο πού δέν ἤθελα νά τό ἀποχωρισθῶ. Τόσο πολύ μέ εἶχε ἐπηρεάσει, ὥστε προσπαθοῦσα νά τελειώσω τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ γρήγορα γιά νά συνεχίσω τήν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου. Μόλις ἐτελείωσα τό πρῶτο βιβλίο τοῦ Χάρυ Πότερ, ἀμέσως ἀγόρασα τό δεύτερο. Διαβάζοντας τό δεύτερο βιβλίο, αἰσθανόμουν κάτι νά μέ παρὰσύρη μέσα σέ μιᾶ γλυκειά δίνη, ὥστε νά θέλω νά χάνωμαι μέσα στίς σελίδες του. Δέν μ' ἐνδιέφερε, ἐκείνες τίς ἡμέρες, τίποτε ἄλλο παρά μόνο πῶς νά τελειώσω τό βιβλίο. Ἔγινα φανατική ἀναγνώστρια τοῦ Χάρυ Πότερ, καί ὄχι μόνο. Ὅπου καί νά βρισκόμουν, τόν διαφήμιζα μέ πάθος. Σέ ὅλες τίς φίλες μου ἔλεγα ὅτι τά βιβλία τοῦ Χάρυ Πότερ σέ κάνουν νά ξεχνᾶς τά προβλήματά σου καί νά νοιώθης ὁμορφα.

Ἡ φρουρά καί τά φρούρια τῆς Ρωμοσύνης

Ἀφιερώνεται στήν κ. Ρεπούση καί τήν παρέα της

[Ὅμιλεῖ ὁ Κολοκοτρώνης]

Ἡ ἐπανάστασης ἡ ἐδική μας δέν ὁμοιάζει μέ καμμιάν ἀπ' ὅσες γίνονται τήν σήμερον εἰς τήν Εὐρώπην. Τῆς Εὐρώπης αἱ ἐπαναστάσεις ἐναντίον τῶν διοικήσεών των εἶναι ἐμφύλιος πόλεμος. Ὁ ἐδικός μας πόλεμος ἦτον ὁ πλέον δίκαιος, ἦτον ἔθνος μέ ἄλλο ἔθνος, ἦτον μέ ἓνα λαόν, ὁπού ποτέ δέν ἠθέλησε νά ἀναγνωρισθῆ ὡς τοιοῦτος, οὔτε νά ὀρκισθῆ, παρά μόνο ὅ,τι ἔκαμνε ἡ βία. Οὔτε ὁ Σουλτάνος ἠθέλησε ποτέ νά θεωρήσῃ τόν Ἑλληνικόν λαόν ὡς λαόν, ἀλλ' ὡς σκλάβους. Μίαν φοράν, ὅταν ἐπήραμεν τό Ναύπλιον, ἦλθεν ὁ Ἄμιλτον νά μέ ἰδῆ· μοῦ εἶπε ὅτι: «πρέπει οἱ Ἕλληνες νά ζητήσουν συμβιβασμόν, καί ἡ Ἀγγλία νά μεσιτεύσῃ». Ἐγώ τοῦ ἀποκρίθηκα, ὅτι: «Αὐτό δέν γίνεται ποτέ, ἐλευθερία ἢ θάνατος. Ἐμεῖς, Καπετάν Ἄμιλτον, ποτέ συμβιβασμόν δέν ἐκάμαμεν μέ τούς Τούρκους.» Ἄλλους ἔκοψε, ἄλλους ἐσκλάβωσε μέ τό σπαθί καί ἄλλοι, καθῶς ἡμεῖς, ἐζούσαμεν ἐλεύθεροι ἀπό γενεά εἰς γενεά. Ὁ βασιλεύς μας ἐσκοτώθη, καμμία συνθήκη δέν ἔκαμε· ἡ φρουρά του εἶχε παντοτινόν πόλεμον μέ τούς Τούρκους καί δύο φρούρια ἦτον πάντοτε ἀνυπότακτα». Μέ εἶπε: «Ποία εἶναι ἡ βασιλική φρουρά του, ποῖα εἶναι τά φρούρια;» —«Ἡ φρουρά τοῦ Βασιλέως μας εἶναι οἱ λεγόμενοι Κλέφται, τά φρούρια ἡ Μάνη καί τό Σούλι καί τά βουνά». Ἐτзи δέν μέ ὁμίλησε πλέον.

Κώστας Σαρδελῆς, *Τό Ἀνθολόγιο τῆς Λευτεριάς*, ἐκδ. Φιλιππότη, Ἀθήνα 1984, σσ. 140-141.

Στό τρίτο βιβλίο του Χάρυ Πότερ, τά πράγματα χειροτέρευσαν. Ἐρχισα νά ἀποξενώνωμαι ἀπό τήν οἰκογένειά μου, νά γίνωμαι ἐριστική καί ἐπιθετική στόν σύζυγο, ἐπειδή νόμιζα ὅτι δέν ἐνδιαφερόταν γιά μένα, ἐνῶ ἐκεῖνος εἶχε καί ἔχει πολλή ἀγάπη καί ὑπομονή. Τό σημαντικότερο ὅλων, ὅμως, ἦταν ὅτι δέν ἤθελα πλέον νά πηγαίνω στήν ἐκκλησία, οὔτε νά προσεύχωμαι, ὅπως πρίν, οὔτε νά μελετῶ πνευματικά βιβλία. Δηλαδή, ἄρχισα νά ἀπομακρύνωμαι ἀπό τόν Χριστό. Εἶχα πιά τήν βεβαιότητα, ὅτι δέν ὑπάρχει μέλλουσα ζωή καί ὅτι αὐτά πού μᾶς λέει ἡ Ἐκκλησία εἶναι ψέμματα. Ἔλεγα: «Ἐδῶ εἶναι ἡ ζωή καί ὁ θάνατος. Μετά, τίποτε». Ἀπό τότε, ἔγινα μία τελείως κοσμική γυναῖκα, χωρίς ἠθικές ἀναστολές. Εὐτυχῶς, ὅμως, πού, τότε, ὁ Θεός μέ σκέπασε καί δέν ἔπεσα σέ μοιχεία. Αὐτή μου ἡ συμπεριφορᾶ ἦταν ἀρκετᾶ ἐπιδεικτική πρὸς τούς οἰκείους μου, τόσο πού ὁ σύζυγος, οἱ κόρες μου καί ἡ ἀδελφή μου ἀνησύχησαν. Μέ εἶχε ἐπίσης καταλάβει καί μία βαρειά ἀκηδία. Τό καταλάβαινα, ἀλλά μοῦ ἄρесе καί δέν ἤθελα νά ξεφύγω ἀπό αὐτήν τήν κατάσταση. Βέβαια, καί νά ἤθελα, ἦταν ἀδύνατον νά ξεφύγω καί νά ἐλευθερωθῶ, ἀπό μόνη μου.

Βλέποντας ἡ ἀδελφή μου πόσο σοβαρή ἦταν ἡ κατάστασή μου, δηλ. ἀπό θερμή μαθήτριά του Χριστοῦ, πού ἤμουν πρίν, νά καταντήσω ἀρνήτριά Του, τηλεφώνησε στόν πνευματικό μας πατέρα, τόν ὁποῖον σημειωτέον εἶχα πάρα πολύ καιρό νά συναντήσω, ὥστε ἐκεῖνος πλέον νά ἐπιληφθῆ καί νά μέ βοηθήσει. Ὁ πνευματικός μου, ὡς φαίνεται, ἔκανε δυνατή προσευχή, καί, συνέδη, μετά ἀπό μερικές ἡμέρες, τό ἔξις: Ἐμφανίσθηκε στόν ὕπνο μου κάποιος, μέ τήν μορφή του πατέρα μου, ὁ ὁποῖος σημειωτέον εἶχε πεθάνει πρίν χρόνια, καί ἄρχισε, μέ γλυκό ἀλλά

καί αὐστηρό συγχρόνως τόνο, νά μέ νοθετῆ, λέγοντάς μου: «Πῶς ἄφησες τόν γλυκύτατό μας Ἰησοῦ, πού Τόν ὕμνοῦν ὅλοι οἱ ἄγγελοι στόν Οὐρανό, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης, τῆς ὑπομονῆς καί χαρίζει συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν, καί ἀσπάστηκες τήν ἰδέα ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτε ἀπολύτως μετά ἀπό αὐτήν τήν ζωή, ὅτι πρέπει αὐτήν τήν ζωή νά τήν ζοῦμε ἔντονα καί νά ἀπολαμβάνωμε τό κάθε τί, τώρα πού μποροῦμε, χωρίς ὄρια; Κάνεις λάθος, κόρη μου. Ἡ ἀληθινή ζωή εἶναι ἐδῶ πάνω, πού εἶμαι ἐγώ. Ἐσύ, τώρα, κάτω στήν γῆ, δίνεις ἐξετάσεις. Πρόσεξε μήν ἀποτύχης. Στό λέω, ἐγώ, ὁ πατέρας σου, πού τόσο σ' ἀγαπᾶ καί θρῖσκομαι τώρα στήν ἄλλη ζωή. Πρόσεχε, πρόσεχε. Σύνελθε, καί ζήτα συγγνώμη ἀπό τόν γλυκύτατό μας Ἰησοῦ».

Μόλις εἶδα αὐτό τό ὄνειρο, ξύπνησα καί πετάχτηκα ἀπό τό κρεβάτι μέ κλάμματα. Ἐκλαιγα μέ λυγμούς γιά μία ὥρα, χωρίς νά μπορῶ νά πῶ στούς δικούς μου τί μοῦ εἶχε συμβῆ. Ἀρχισα νά ντρέπωμαι τούς πάντες γιά τήν κατάντια μου, μά περισσότερο, τόν ἴδιο τόν Χριστό. Ἐκείνη ἀκριδῶς τήν ἡμέρα, τηλεφώνησε στό σπίτι καί ὁ πνευματικός μου. Του τά εἶπα ὅλα. Μέ ἄκουσε μέ προσοχή καί μοῦ μίλησε μέ πολλή ἀγάπη, σάν στοργικός πατέρας πού εἶναι. Ἀφοῦ τά ἐξωμολογήθηκα ὅλα, μοῦ διάβασε καί τήν συγχωρητική εὐχή. Μετά, μοῦ λέει: «Ἦταν μπόρα, παιδί μου, καί πέρασε. Τώρα, νά ἐπιστρέψης στά πνευματικά σου καθήκοντα, ὅπως ἐσύ τά ξέρεις».

Ἐκ τῶν ὑστέρων, συνειδητοποίησα, ὅτι, ἂν δέν εἶχε ἐνεργήσει ἡ εὐχή του πνευματικοῦ μου πατέρα, κανεῖς δέν θά μποροῦσε νά μέ εἶχε ἐλευθερώσει ἀπό τήν δαιμονική ἐπιρροή στήν ὁποία εἶχα περιπέσει, ἐξ αἰτίας τῆς ἐνασχολήσεώς μου μέ τόν δαιμονικό κόσμον του Χάρυ Πότερ.

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ
 στή διεύθυνση
www.orthodoxnet.gr
 Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἰστοσελίδα:
www.orthros.org

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Πάπας: «Ἡ Καθολικὴ εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ»

Δημοσιεύουμε τηλεγράφημα τοῦ Ἀθηναῖ-
κοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων ἀπὸ τὴ Ρώμη μὲ
ἡμερομηνία 11.7.2007:

«Ἡ Καθολικὴ εἶναι ἡ μόνη ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ». Αὐτὸ ἀναφέρεται στὸ κείμενο πού
κυκλοφόρησε ἡ Σύνοδος γιὰ τὸ Δόγμα τῆς Πί-
στης, τὸ ὁποῖο ἐνέκρινε ὁ Πάπας Βενέδικτος
16ος.

Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει ὅτι οἱ ἀνατολικές
ἐκκλησίες, δηλαδή οἱ Ὁρθόδοξες πού ἔχουν
ἀληθινὰ Μυστήρια, μὲ τὴν Καθολικὴ ἀποκα-
λοῦνται ἀδελφές. Ὅσον ἀφορᾷ τίς Ἐκκλησίες
τῆς Μεταρρύθμισης (Προτεστάντες-Διαμαρ-
τυρόμενοι) δὲν ἔχουν διατηρήσει τὴν αὐθεντι-
κὴ καὶ ἀκέραιη οὐσία τῆς θείας Εὐχαριστίας
καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι Ἐκκλησίες, ἀλλὰ ἐκκλη-
σιαστικὲς κοινότητες. Ὅπως ἦταν φυσικὸ τὸ
κείμενο αὐτὸ προκάλεσε πολλὰ σχόλια καὶ ἀντι-
δράσεις ἀπὸ τίς ἐκκλησίες. Εἰδικὰ ὅμως στὸ κεί-
μενο πού ἀφορᾷ καὶ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία
ἀναφέρεται:

«Στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία εὐρίσκεται ἡ
Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰησοῦς συνέστησε
ἐπὶ γῆς μία μοναδικὴ Ἐκκλησία. Καὶ αὐτὴ συ-
γκεκριμένα ὑφίσταται περὶ τὸν διάδοχο τοῦ Πέ-

τροῦ καὶ τοὺς ἐπισκόπους πού τελοῦν ἐν κοι-
νωνίᾳ μὲ αὐτόν... Οἱ ἀνατολικές Ἐκκλησίες, ἂν
καὶ χωρισμένες ἀπὸ τὴν Καθολικὴ, ἔχουν ἀλη-
θινὰ Μυστήρια καὶ κυρίως, δυνάμει τῆς ἀπο-
στολικῆς διαδοχῆς, τοῦ ἱερατείου καὶ τῆς θεί-
ας Εὐχαριστίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων παρα-
μένουν ἀκόμη ἐνωμένοι μὲ ἡμᾶς μὲ στενότερους
δεσμούς καὶ γι' αὐτὸ οἱ Ἐκκλησίες ἀξίζουν τὸν
τίτλο ιδιαίτερες ἢ τοπικὲς Ἐκκλησίες καὶ ἀπο-
καλοῦνται ἀδελφές Ἐκκλησίες τῶν ἰδιαιτέρων
καθολικῶν Ἐκκλησιῶν...

»Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ κοινωνία μὲ τὴν Καθολι-
κὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ὁ ὄρατός ἡγέτης εἶναι
ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης καὶ διάδοχος τοῦ Πέ-
τροῦ, δὲν εἶναι ἓνα κάποιο ἐξωτερικὸ συμπλή-
ρωμα τῆς κάθε ἰδιαίτερης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μία
ἀπὸ τίς ἐσωτερικὲς συστατικὲς ἀρχές τῆς, ἡ κα-
τάσταση τῆς ἰδιαίτερης Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία
ἀπολαμβάνουν ἐκείνες οἱ σεπτές χριστιανικὲς
κοινότητες, ἔχει ἐντούτοις μιά ἀνεπάρκεια. Ἀπὸ
τὴν ἄλλη, ἡ ἴδια ἡ παγκοσμιοτῆτα τῆς Ἐκκλη-
σίας, πού κυβεῖται ἀπὸ τὸν διάδοχο τοῦ Πέ-
τροῦ καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους πού τελοῦν ἐν
κοινωνίᾳ μὲ αὐτόν, ἐξαιτίας τῆς διαίρεσης τῶν
χριστιανῶν, συναντᾷ ἓνα ἐμπόδιο γιὰ τὴν πλη-
ρη πραγματοποίησή της στὴν ἱστορία».

Σχόλιο «Π»: Εὐχαριστοῦμε τὸν Πάπα πού
μᾶς εἶπε ἀλήθειες, πού μᾶς κρύβουν οἱ δικοί

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιὰ τὴ συνδρομὴ σας

Γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῆς συνδρομῆς σας (ἐσωτερικοῦ 10 εὐρώ, ἐξωτερικοῦ 30 εὐρώ καὶ
Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἐνθετὴ ταχυπληρωμὴ (ἐμπε-
ριέχεται σὲ δύο τεύχη τῆς Παρακαταθήκης ἐτησίως), ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρο-
μικὸ τέλος ἀπὸ τίς ἄλλες ταχυδρομικὲς ἐπιταγές ἢ νὰ καταθέσετε χρήματα σὲ ἓναν ἀπὸ
τοὺς δύο τραπεζικοὺς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνικὴ Τράπεζα: 421/614374-15 καὶ Alpha Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νὰ ἐπισυναφθεῖ στὴ φορολογικὴ σας δήλω-
ση, γιὰ νὰ ἐκπέσει τὸ ποσὸ αὐτὸ ἀπὸ τὴν Ἐφορία.

μας οίκουμενιστές. Μετά από αυτές τις ξεκάθαρες θέσεις, ότι δηλαδή ή 'Ορθόδοξη' Εκκλησία είναι έλλειμματική(!), επειδή δεν έχει πλήρη κοινωνία με τον «διάδοχο του Πέτρου» –δηλαδή, με άλλα λόγια, επειδή δεν αναγνωρίζει ως πρώτον τον πάπα– τί νόημα έχει ή συνέχιση του διαλόγου μας με τους παπικούς;

Δυστυχώς, ενώ γι' αυτές τις θέσεις διαμαρτυρήθηκαν Προτεστάντες και Κόπτες και εκ των 'Ορθοδόξων οι Ρώσσοι, δεν είδαμε αντιδράσεις από τό Οικουμενικό Πατριαρχείο και τήν 'Εκκλησία της 'Ελλάδος.

Ἄνεξιγήγητῃ διασύνῃ καὶ ἔλλειψῃ διαλόγου γιὰ τὰ θέματα Βιοθικῆς

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία κυκλοφόρησε πρόσφατα βιβλίο με τίτλο *Ἐπίσημα κείμενα Βιοθικῆς*, πού φέρει τήν ὑπογραφή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τό βιβλίο ἔχει ἤδη μεταφρασθεῖ στήν Ἀγγλική, Γαλλική καί Ρωσική γλῶσσα. Εἴμαστε ἄραγε τόσο σίγουροι γιὰ τίς θέσεις μας, πού τίς μεταδίδουμε καί σέ ἄλλες Ἐκκλησίες πού δέν ἔχουν μελετήσει ἐμβριθῶς τό θέμα;

Τό βιβλίο περιλαμβάνει τρεῖς θεματικές ἐνότητες: μεταμοσχεύσεις, εὐθανασία καί ὑποβοηθούμενη ἀναπαραγωγή. Τό κομμάτι τῆς εὐθανασίας εἶναι καλογραμμένο καί θεολογικά στέρεο. Τό κομμάτι τῆς ὑποβοηθούμενης ἀναπαραγωγῆς ἔχει κάποια σημεῖα πού χρήζουν ἐπανεξέτασης ὅπως ἡ πρόταση περὶ «νιόθεσίας καί κυοφορίας “πλεοναζόντων ἐμβρύων”, ἀγνώστου στούς γονεῖς προελεύσεως»! (σελ. 80).

Τό κομμάτι τῶν μεταμοσχεύσεων εἶναι ἀνοικτό γιὰ σοβαρό ἀντίλογο, ἀφοῦ μάλιστα στήν εἰσαγωγή τοῦ βιβλίου τονίζεται ὅτι τὰ κείμενα «προσφέρονται ὡς πρῶτα κείμενα γιὰ συζήτηση καί διάλογο καί ὄχι ὡς κείμενα τελικοῦ ἀδιαπραγμάτευτου ἐκκλησιαστικοῦ λόγου» (σελ. 8). Καταρχάς μᾶς κάνει ἐντύπωση ὅτι οἱ 55 θέσεις τοῦ κεφαλαίου γιὰ τίς μεταμοσχεύσεις εἶναι ἴδιες καί ἀπαράλλακτες μέ αὐτές τοῦ παλαιότερου τόμου «Ἐκκλησία καί Μεταμοσχεύσεις» τοῦ 2001. Ἐκτοτε δέν ἄλλαξε οὔτε ἓνα κόμμα, παρ' ὅτι καί στόν παλαιότερο τόμο τονιζόταν

ὅτι «τό κείμενο δέν ὑποβάλλεται ὡς ἐπίσημη θέση οὔτε ὡς “ἀποψη” τῆς Ἐκκλησίας μας», ἀλλά «ὡς πρώτη ὕλη πού θά μπορούσε νά ὀδηγήσει σέ ἐπιπλέον σκέψη καί προβληματισμό» (σελ. 20). Πῶς γίνεται ἀπό τό 2001 μέχρι σήμερα νά μήν ὑπῆρξε καμμία ἀλλαγή; Δέν ὑπῆρξε καμμία ἀντίρρηση; Ποῦ πῆγαν ὅλες αὐτές οἱ τεκμηριωμένες ἐπιστημονικές καί θεολογικές ἐνστάσεις; Σοβαρές ἀντιθέσεις ἀπό διαφορετικά πρόσωπα καί περιβάλλοντα βρίσκει κανεῖς σέ πλῆθος ξενόγλωσσων ἀλλά καί ἑλληνικῶν ἱστοσελίδων, ὅπως www.alopsis.edo.gr, www.floga.gr κ.ἄ. Ἐγκριτοί ἐπιστήμονες φωνάζουν ὅτι ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός» εἶναι ζωντανός καί ὅτι ὁ ὄρος «ἐγκεφαλικός θάνατος» ἐπινοήθηκε γιὰ νά ἐξυπηρετήσῃ σκοπιμότητες. Σοβαροί Ἑλληνες καί ξένοι θεολόγοι ἐκφράζουν τήν ἐντονη ἀντίθεσή τους μέ τήν ἀφαίρεση ὀργάνων ἀπό «ἐγκεφαλικά νεκρούς» ἀσθενεῖς στούς ὁποίους χτυπᾷ ἡ καρδιά. Ἡ θέση 13 ὀρίζει πότε ἀναχωρεῖ ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα! Ποίος θά μπορούσε νά τό δεχθεῖ αὐτό;

Ὁ διάλογος ἐζητήθη, ἀλλά οὐσιαστικά δέν ἔγινε ποτέ. Φυσικά οἱ ἀτομικές ἀποφάσεις πού παίρνει ὁ καθένας μας γιὰ τέτοια θέματα εἶναι προσωπικές καί μόνον κατά συνείδηση, ἀφοῦ πανορθόδοξη δογματική κατοχύρωση δέν ὑπάρχει ἀκόμα καί ὁ διάλογος ἐξελίσσειται. Ἔτσι, δέν μπορούμε παρά νά δεχθοῦμε ὅτι οἱ θέσεις μᾶς τοπικῆς Συνόδου, ὅπως ἐκφράζονται στό βιβλίο «Ἐπίσημα κείμενα Βιοθικῆς», ἀποτελοῦν τήν ἀρχή ἑνός διαλόγου σέ οἰκουμενικό ἐπίπεδο. Περιμένουμε καί ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία νά συνεχίσει τόν διάλογο.

Πᾶμε γιὰ παγκόσμια δικτατορία;

Σάλο προκάλεσαν διεθνῶς οἱ θέσεις τοῦ Γερμανοῦ ὑπουργοῦ Ἑσωτερικῶν Βόλφγκανγκ Σόμπλε στό γερμανικό περιοδικό *Σπῆγκελ* σχετικά μέ τήν ἀντιμετώπιση τῆς τρομοκρατίας. Ὅπως διαβάζουμε στήν ἐφημ. *Τό Παρόν* (15.7.2007, σ. 31) ὁ γερμανός ὑπουργός ζήτησε: 1) Ἐπιλεκτικές δολοφονίες ὑπόπτων γιὰ τρομοκρατία στό ἐξωτερικό. 2) Χαρακτηρισμό τῶν ὑπόπτων γιὰ τρομοκρατία ὡς «ἐχθρῶν πολέ-

μου», κατά τὰ ἀμερικανικά πρότυπα, ὥστε νά μὴν ἰσχύει κατὰ τὴν κράτησή τους καμία συνταγματική δέσμευση ἢ συνθήκη πολέμου. 3) Ἀπαγόρευση χρήσης κινητῶν τηλεφώνων καὶ ὑπηρεσιῶν Ἴντερνετ ἀπὸ ὑπόπτους πού διαμένουν στή Γερμανία. 4) Πράσινο φῶς στίς διωκτικές ἀρχές γιά νά διενεργοῦν μυστικές ἐπιχειρήσεις ἐρευνας σέ ὑπολογιστές ὑπόπτων, μέσω τοῦ Ἴντερνετ. 5) Στενότερη συνεργασία μέ τίς ἀμερικανικές ἀρχές ἀσφαλείας. Στή συνέντευξή του ὁ κ. Σόιμπλε δήλωσε ὅτι ἡ συνεργασία πού ἤδη ἔχει ἐμπεδωθεῖ μέ τούς Ἀμερικανούς ξεπερνάει κάθε προηγούμενο καί σέ αὐτό τό πλαίσιο ἔχει προσκληθεῖ στό Βερολίνο ὁ ἀμερικανός ὑπερφυργός Ἐσωτερικῆς Ἀσφάλειας Μάικλ Σέρτοφι.

Τό *Παρόν* συμπληρώνει ὅτι ἄσχημες ἐντυπώσεις προκάλεσε τό γεγονός ὅτι ἡ καγκελάριος Ἀγκελα Μέρκελ δέν ἀποστασιοποιήθηκε ἀπό τίς ἀπόψεις τοῦ ὑπουργοῦ της. Ἀντιθέτως ὁ ἐκπρόσωπός της δήλωσε ὅτι «ὁ ὑπουργός προσέφερε ὑλικό γιά προβληματισμό» καί ὅτι «στό πλαίσιο τοῦ ἀγῶνα κατὰ τῆς τρομοκρατίας δέν ὑπάρχουν προτάσεις ταμπού».

Ἄρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων:

Ἦ Οχι στή χρήση βιομετρικῶν στοιχείων

Νά καί μιὰ ἀπόφαση τῆς Ἄρχῆς Προστασίας, τὴν ὁποία χειροκροτοῦμε. Παραθέτουμε ὀλόκληρο τό σχετικό δημοσίευμα τῆς ἐφημ. *Ναυτεμπορικῆ* (11.8.2007, σ. 53), δίνοντας ἔτσι ὑλικό γιά νά τό ἀξιοποιήσουν καί ἄλλοι ἐργαζόμενοι, διεκδικώντας τὰ δικαιώματά τους καί ἀρνούμενοι τό ἠλεκτρονικό φακέλωμα.

«ΟΧΙ» λέει ἡ Ἄρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτῆρα στήν ἐπεξεργασία βιομετρικῶν στοιχείων ἐργαζομένων γιά τόν ἔλεγχο τῆς εἰσόδου καί ἐξόδου τους ἀπό τίς ἐγκαταστάσεις μιᾶς ἐταιρείας καί τόν ἔλεγχο τήρησης τοῦ ὥραριου προσέλευσης καί ἀποχώρησής τους, μέ τή μέθοδο τῆς ἀνάλυσης τῆς γεωμετρίας τοῦ δακτύλου. Ἡ Ἄρχή ἔκρινε παράνομη τή σχετική διαδικασία, ὕστερα ἀπό διε-

ρεύνηση καταγγελίας τοῦ Σωματείου Ἐργατοῦπαλλήλων τῆς ἐταιρείας γιά ἐγκατάσταση καί λειτουργία βιομετρικοῦ συστήματος ἐλέγχου τῆς εἰσόδου καί τῆς ἐξόδου τῶν ἐργαζομένων. Εἰδικότερα, ἡ ἐταιρεία (δραστηριοποιεῖται στόν κλάδο τῶν πλαστικῶν) χαρακτήρισε τὴν ἐγκατάσταση τοῦ συστήματος ἐπιβεδλημένη γιά νά ἐλέγχει τὴν πρόσβαση στούς χώρους, λόγω τῆς χρήσης εὐφλεκτων πρώτων ὑλῶν καί ρεύματος ὑψηλῆς τάσης.

Ἐπίσης, ἡ Ἄρχή ἀναφέρει ὅτι ἔχει διαμορφώσει τίς βασικές ἀρχές γιά τὴν προστασία τῶν δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτῆρα τῶν ἐργαζομένων, στό πλαίσιο τῆς Ὁδηγίας 115/2001 καί ἔχει ἐκδώσει ἕναν ἀριθμὸ ἀποφάσεων σχετικά μέ τὴν προστασία τῶν δεδομένων ἀπὸ τὴν χρήση βιομετρικῶν μεθόδων ἐλέγχου κατὰ τὴν εἴσοδό τους σέ ἐγκαταστάσεις ἐπιχειρήσεων καί γενικότερα νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου.

Ὅπως ἔχει κρίνει, «ἡ εἰσαγωγή καί χρήση βιομετρικῶν μεθόδων συνιστᾷ ἐπεξεργασία προσωπικῶν δεδομένων ἐργαζομένων, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἀναγκαία γιά τὴν ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν τοῦ ἐλέγχου εἰσόδου καί ἐξόδου σέ ἐγκαταστάσεις, κτίρια καί τήρησης τοῦ ὥραριου προσέλευσης καί ἀποχώρησής τους καί εἶναι, συνεπῶς, παράνομη».

Νέες ἄδειες ὁδήγησης μέ μικροσίπ

Διαβάζουμε πάλι στήν ἐφημ. *Ναυτεμπορικῆ* (4.9.2007) τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλο:

ΜΕ «ΕΞΥΠΝΕΣ» πιστωτικές κάρτες πού θά φέρουν εἰδικό μικροσίπ θά μοιάζουν τὰ νέα εὐρωπαϊκά διπλώματα ὁδήγησης πού προγραμματίζεται νά ἀρχίσουν νά χορηγοῦνται (μετά τίς ἐκλογές) ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο στούς καινούργιους ὁδηγούς. Οἱ νέες ἄδειες ὁδήγησης θά ἐκτυπώνονται ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ ὑπουργείου Δημόσιας Τάξης, ἐνῶ ἡ διαδικασία ἐκδόσής τους δέν θά ἀλλάξει. Τὰ διπλώματα θά ἐξακολουθοῦν νά ἐκδίδονται ἀπὸ τίς Διευθύνσεις Μεταφορῶν τῶν Νομαρχιῶν, οἱ ὁποῖες καί θά ἀποστέλλουν τὰ δικαιολογικά

για την εκτύπωσή τους στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, που ήδη έχει αναλάβει και την έκδοση των νέων βιομετρικών διαβατηρίων. Ήξιζει να αναφερθεί ότι, τα σημερινά ρόζ έντυπα των διπλωμάτων κατασκευάζει γερμανική εταιρεία (φέρουν ειδικό ύδατογράφημα για να μην αντιγράφονται), προμηθεύεται το Υπουργείο Μεταφορών και Έπικοινωνιών και στή συνέχεια διανέμονται στις κατά τόπους νομαρχίες.

Όλα αυτά τα παλιά (από τον επόμενο μήνα) διπλώματα, προβλέπεται να αντικατασταθούν σταδιακά έως το 2016. Σημειώνεται ότι, σύμφωνα με την κοινοτική οδηγία που έχει εκδοθεί για τα νέα διπλώματα, ή ανανέωσή τους θα πρέπει να γίνεται κάθε 10-15 χρόνια.

Κατά την ανανέωση των άδειων οδήγησης θα γίνεται επικαιροποίηση των στοιχείων του οδηγού, ενώ τα κράτη-μέλη θα μπορούν να υποβάλλουν τους οδηγούς και σε προληπτικές ιατρικές εξετάσεις.

Το νέο δίπλωμα οδήγησης, το οποίο σύμφωνα με πληροφορίες, θα είναι ρόζ από τη μία πλευρά και κίτρινο από την άλλη, θα έχει όλα τα προσωπικά δεδομένα του οδηγού του αυτοκινήτου. Δηλαδή, εκεί θα υπάρχουν όλα τα στοιχεία του οδηγού, όπως ακριβώς υπάρχουν στο σημερινό ρόζ δίπλωμα με φωτογραφία του, που δεν θα μπορεί να βγει ούτε να αντικατασταθεί. Επίσης θα υπάρχει ομάδα αίματος του οδηγού και οι ποινές που έχουν επιβληθεί στον οδηγό, δηλαδή οι βαθμοί στο ποίντ σύστημα. Τα νέα διπλώματα θα έχουν υψηλές προδιαγραφές όσον αφορά την ασφάλεια για να μειωθεί ή περιπτώση απάτης. Τέλος, σημειώνεται ότι, με πρόσφατο νόμο του Υπουργείου Μεταφορών παρέχεται πλέον ή δυνατότητα στους αστυνομικούς να έχουν άμεση πρόσβαση (on-line) στο ηλεκτρονικό αρχείο του Υπουργείου Μεταφορών, ώστε να διαπιστώνουν άμεσα εάν κάποια άδεια οδήγησης έχει ανακληθεί ή αφαιρεθεί.

Κάμερες στα μοναστήρια;!

Νά εγκατασταθούν κάμερες στα μοναστήρια της περιφέρειάς του, πρότεινε ο Σεβ. Μη-

τροπολίτης Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Άλεξανδρος στις αρμόδιες αρχές, μετά τη δολοφονία στα μέσα Μαΐου 2007 δύο μοναζουσών, που εγκαταβίωναν σε μικρό μοναστήρι.

Σχόλιο «Π»: Έτσι όμως πέφτουμε στην παγίδα της Νεοταξικής κοινωνίας του «Μεγάλου Άδελφού», που μας προτείνει πονηρά να θυσιάσουμε την ελευθερία μας για χάρη της ασφάλειας. Φυσικά ούτε ασφάλεια μας περέχει. Όπως αποδεικνύουν τα στατιστικά στοιχεία, πουθενά στον κόσμο ή παρακολούθηση μέσω καμερών δεν έμειωσε δραστικά την εγκληματικότητα.

Τά σημάδια του σατανά στην Coca-Cola

Κάτω από αυτόν τον τίτλο διαβάζουμε τά έξις στην έφημ. *Espresso* (19.5.07, σ. 11).

«Η Coca-Cola πάει μέ όλα» έλεγε τό παλιό διαφημιστικό σλόγκαν. Μόνο πού παρέλειψε νά μās πεί πώς... πάει πολύ και μέ τό σατανισμό! Η Coca-Cola μέ κάθε έπισημότητα, μέσω τής τηλεοπτικής διαφημιστικής της καμπάνιας προβάλλει τή σατανολατρία, έμφανίζοντας τρεις φορές τή σχετική χειρονομία (ό αντίχειρας ένωμένος μέ τόν μέσο και τόν παράμεσο). Πρόκειται για χειρονομία πού έπαναλαμβάνουν συχνά - πυκνά δύο κατηγορίες ανθρώπων: οί λάτρεις του διαβόλου και οί «σεληνιασμένοι» χεβιμεταλάδες στις συναυλίες. Έννοείται, βεβαίως, ότι τό νά ανήκεις σέ μία κατηγορία δεν αποκλείει τό νά ανήκεις ταυτόχρονα και στην άλλη.

Τό νέο διαφημιστικό τής Coca-Cola έχει αρχίσει νά προβάλλεται, μέ εξαιρετικά μεγάλο αριθμό έπαναλήψεων, από όλους τούς μεγάλους και από αρκετούς μικρούς τηλεοπτικούς σταθμούς τής χώρας. Τό σενάριο του, σύμφωνα μέ αναλυτές, είναι ένδεικτικό τής αυτοπεποίθησης τής εταιρείας, ότι μπορεί νά διαμορφώνει σέ -παγκόσμιο επίπεδο- συνειδήσεις, μόδες και πολιτικές... Η Coca-Cola σίγουρα γνωρίζει τό περιεχόμενο του spot, άφου μιλάμε για υποθέσεις δισεκατομμυρίων δολλαρίων πού δεν έπιτρέπουν προχειρότητες. Διάβολο ήθελε νά προβάλλει, διάβολο «έλαβε» από τή διαφημιστική.

Σέ περίπτωση πού δέν τό έχετε δεϊ, ίδού ή άκριβής περιγραφή: "Ένας νεαρός πίνει Coca-Cola και τραγουδάει ένα σκοπό έξω από κατάσταση με ήλεκτρονικά είδη, τηλεοράσεις κ.λπ." Όμως, κάποιες κάμερες μέσα στό κατάσταση τόν παρακολουθούν και τόν καταγράφουν. Μεταδίδουν τή λήψη σέ όλα τά πλάτη και τά μήκη τής Γης και ό νεαρός γίνεται άστέρι χωρίς νά τό συνειδητοποιεί –σέ ζωντανή μετάδοση. Γιαπωνέζες τραγουδοῦν τό τραγούδι του. Χεδιμεταλάδες «χτυπιοῦνται» στό σκοπό πού τραγουδάει (και έδω κάνει τήν πρώτη του εμφάνιση τό σημάδι του διαβόλου). Καλλιτέχνες στήν Ἄμερική ραπάρουν μέ τό τραγούδι του. Ὁ νεαρός συνεχίζει τή βόλτα του και ξάφνου βλέπει τόν έαντό του σέ γιγαντοσθόνη! Ἐδω παρατηροῦμε για δεύτερη φορά τήν εμφάνιση του ... σημείου. Τό όνειρο τής νέας τάξης πού γίνεται πραγματικότητα: ό Μεγάλος Ἄδελφός σέ κάνει φίρμα χωρίς νά τό ζητήσεις! Τέλος, ή διαφήμιση κλείνει μέ τό λογότυπο τής Coca-Cola στή σύνθεση του όποιου φαίνεται ξεκάθαρα για τρίτη και τελευταία φορά τό σημάδι του Ἄντιχρίστου.

Νά γιατί δέν άποσύρουν τό βιβλίο

Μέ αυτόν τόν τίτλο ή έφημερίδα *Τό Παρόν* (22 Ἰουλίου 2007) άποκαλύπτει τήν έπαίσχυντη συμφωνία Γιώργου Παπανδρέου –Ἰσμαήλ Τζέμ για τά σχολικά βιβλία, ή όποία λειτουργεί (ώς συνήθως) μονομερως υπέρ των Τούρκων και έναντίον ήμῶν.

Ἡ συμφωνία, πού δημοσιεύθηκε στήν Ἐφημερίδα τής Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 142 τ. Α/27 Ἰουνίου 2001) άναφέρει και τά έξης άποκαλυπτικά: «[Οί δύο πλευρές] θά συνεργάζονται στήν παρουσίαση τής ιστορίας, τής γεωγραφίας, του πολιτισμοῦ και τής οικονομίας τής άλλης χώρας, ιδιαίτερα στά σχολικά βιβλία. Μέ αυτόν τό στόχο, θά συστήσουν μία Μικτή Ἐπιτροπή Ἐμπειρογνομόνων, ή όποία θά ανταλλάξει και θά μελετήσει τά σχολικά βιβλία, για νά προτείνει τή διόρθωση των άνακριδειών».

Χειρότερο από τής Ρεπούση τό βιβλίο τής Διδούς Σωτηρίου!

Στίς 2 Αύγούστου 2007 υπό τήν πίεση των διαμαρτυριών έναντίον του κουρελογραφήματος (έτσι χαρακτηρίσε ό Κώστας Ζουράρις τό διαδόητο πλέον βιβλίο Ἰστορίας για τήν Στ' Δημοτικού) τής κ. Ρεπούση και τής παρέας της, ή κ. Γιαννάκου άνεκοίνωσε ότι μαζί μέ τό έπίμαχο βιβλίο Ἰστορίας θά διανεμηθεϊ και τό μυθιστόρημα τής Διδούς (όνομαστική: Διδώ) Σωτηρίου μέ τίτλο «Ματωμένα Χώματα», προφανως για νά άντισταθμίσει τίς άτυχεϊς άναφορές για τόν «συνωστισμό» στή Σμύρνη τό 1922, πού κάνει ή κ. Ρεπούση.

Όμως, όπως άπεκάλυψε ό καθηγητής Νεοκλής Σαρρής στίς 7 Αύγούστου από τήν έκπομπή του στό High TV, τό βιβλίο αυτό ήταν τό άγαπημένο των πρώην πρωθυπουργών τής Τουρκίας Ἐτσεδίτ και Ἐρμακάν. Τό βιβλίο έξυμνει τούς Τούρκους και τόν Κεμάλ, ένῶ υδρίζει τούς Ἐλληνες!

Νά τό πιστέψουμε;

Τά UFO «πουλάνε», άρα υπάρχουν

Μέ αυτόν τόν πετυχημένο τίτλο ή έφημ. *Ἐλευθεροτυπία* (15.7.2007, σ. 36), άναφέρεται «στόν μύθο των έξωγήινων του Ρόσγουελ πού έχει μετατρέψει τήν περιοχή σέ Ντίσνεϊλάντ των UFOλόγων». Όπως γράφει ή έφημερίδα, «ύστερα από δεκάδες βιβλία και άλλες τόσες θεωρίες, τό Πεντάγωνο άντέδρασε και σέ έκθεσή του τό 1995 άποκάλυψε πως τό UFO του Ρόσγουελ δέν ήταν παρά ένα κατασκοπευτικό άερόστατο του μυστικού προγράμματος Μόγκουλ, πού στόχευε στήν άνίχνευση σοβιετικών πυρηνικών δοκιμών ή έκτοξεύσεων βαλλιστικών πυραύλων και ότι οι ιστορίες για αυτοπίες σορών έξωγήινων στηρίζονταν στήν πραγματικότητα σέ κούκλες πού χρησιμοποιοῦνταν σέ στρατιωτικά πειράματα.

Μάταια! Τό Ρόσγουελ είναι ή Μέκκα των UFO και οι έξωγήινοί του πρόσφεραν στήν πόλη τό χρυσό άδγό πού χρειαζόταν μετά τό κλείσιμο τής στρατιωτικής δάσης τό 1967».

Έκαναν και τον Γέροντα Παΐσιο Νεοεποχίτη!

Ήδιστακτοι στην προπαγάνδα τους οί παπικοί. Έφθασαν να παρουσιάσουν και τον άγιο Γέροντα Παΐσιο τον Άγιορείτη όπαδό του νεοεποχίτικου συγκρητισμού και της «ένότητας εν τή ποικιλία».

Σύμφωνα μέ τον μαίτρο της ναζιστικής προπαγάνδας Γκαϊμπελς, όσο πίο χοντρά είναι τά ψέματα, τόσο πίο εύκολα πιάνουν, άρκεί να τά έπαναλαμβάνει κανείς.

Έτσι, παπικός μοναχός σέ διδλίο του, όπου όμιλει για τίς έντυπώσεις του από τό Άγιον Όρος, όπου φιλοξενήθηκε, όπως γράφει, από τον Όκτώβριο του 1982 μέχρι τήν άνοιξη του 1983, ίσχυρίζεται ότι ό γνωστός Άγιορείτης άγιος Γέροντας π. Παΐσιος του είχε πει «...οί καθολικοί να γίνονται συνεχώς καλύτεροι καθολικοί, όπως κι έμεις πρέπει συνεχώς να γινόμεστε καλύτεροι όρθόδοξοι». Αυτά διαδάζουμε σέ παρουσίαση του εν λόγω διδλίου στην έφημ. *Τά Νέα* (11-12.8.2007, σσ. 10/34 και 47/11).

Φυσικά ό ίσχυρισμός του παπικού μοναχού για τήν δήθεν δήλωση του Γέροντος Παΐσιου είναι ψευδής και παραπλανητικός. Στά πάμπολλα διδλία του Γέροντα, όπως αυτά που εξέδωσε τό Μοναστήρι της Σουρωτής, αλλά και σέ άλλα που αναφέρονται στον Γέροντα, δέν υπάρχει ούτε μία μαρτυρία που να συμφωνεί μέ τον ίσχυρισμό του παπικού μοναχού. Αντιθέτως, εάν συνέλεγε κανείς τίς όρθοδοξότατες τοποθετήσεις του Γέροντα στα θέματα των αίρέσεων και της αντιμετώπισεώς των, θά έβγαине όλόκληρο διδλίο.

«Άποτελεϊ ντροπή για τό Πανεπιστήμιο Αιγαίου»

Στό διαδίκτυο υπάρχει ή κατωτέρω «Έπιστολή καταγγελίας» τήν όποία αναδημοσιεύουμε. Για τό κείμενο της έπιστολής συλλέγονται ήλεκτρονικά υπογραφές από όσους συμφωνούν μέ τό περιεχόμενό της.

Έπιστολή καταγγελίας

«Άπό τό ΒΗΜΑ της Κυριακής (ΒΗΜΑ-

SCIENCE) της 20/5/2007, πληροφορηθήκαμε ότι στό Τμήμα Μηχανικών Σχεδίασης Προϊόντων και Συστημάτων του Πανεπιστημίου Αιγαίου, θά λειτουργήσει τό προσεχές ακαδημαϊκό έτος μεταπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών (Μάστερ), μέ τίτλο «Όλιστικά Έναλλακτικά Θεραπευτικά Σχήματα - Κλασσική Όμοιοπαθητική» (βλ. www.syros.aegean.gr/homeopathy/el/index_el.htm). Φοιτητές του θά είναι «πτυχιούχοι των Ίατρικών και των Όδοντιατρικών Σχολών του Πανεπιστημιακού τομέα της ήμεδαπής ή τμημάτων άναγνωρισμένων όμοταγών ίδρυμάτων της άλλοδαπής, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις του ν. 2083/1992»!!!

Έπειδή θεωρούμε ότι άποτελεϊ ντροπή τόσο για τό Πανεπιστήμιο Αιγαίου, όσο και για τό Έπουργείο Παιδείας που ένέκρινε τό πρόγραμμα, αλλά και γενικά για τήν Άνώτατη Έκπαίδευση της χώρας μας, ή εισαγωγή ενός άντιεπιστημονικού άντικειμένου στα προγράμματα σπουδών, είμαστε ύποχρεωμένοι να καταγγείλουμε τον τελευταίο ευτελισμό (έκ των ένδον) του έλληνικού Πανεπιστημίου. Καλούμε τό Έπουργείο Παιδείας να άναθεωρήσει άμεσα αυτή τήν σκανδαλώδη άπόφασή του, άναγνωρίζοντάς του ως μόνο έλαφρυντικό τήν έπιστημονική πλάνη.

Τά Πανεπιστήμια είναι ταγμένα να προάγουν και να διδάσκουν άξιόπιστες γνώσεις, γνώσεις δηλ. που προκύπτουν μετά από έπιστημονική έρευνα, ακολουθώντας τήν έπιστημονική μέθοδο. Χαρακτηριστικό της άξιόπιστης γνώσης είναι ότι μπορεί να άποδειχθεί ότι είναι λαθεμένη. Η όμοιοπαθητική, όμως, δέν μπορεί να άποδειχθεί ότι είναι λαθεμένη, αλλά, δέβαια, ούτε και ότι είναι σωστή, γιατί στηρίζεται στις άντιεπιστημονικές θεωρητικές ύποθέσεις ενός Χάνεμαν, που διατυπώθηκαν πριν δύο αιώνες, και όχι στην έπιστημονική μέθοδο. Η γνώση, ως έκ τούτου, της όμοιοπαθητικής είναι άπολύτως άναξιόπιστη και δέν έχει καμιά θέση στό Πανεπιστήμιο.

Δυστυχώς, όμως, μεγάλα οικονομικά συμφέροντα προωθούν τήν έφαρμογή και επέκταση της όμοιοπαθητικής και των «φαρμάκων» της στη χώρα μας, μέ τή βοήθεια του ΕΟΦ και

μιᾶς μικρῆς μερίδας γιατρῶν (λόγω ἐπιστημονικῆς ἄγνοιας ἢ/καί ἐπαγγελματικῶν ἀδιεξόδων τους), σέ θάρος ἀδαῶν, ἀφελῶν, ἀλλά καί ταλαιπωρημένων ἀπό ἀρρώστιες συνανθρώπων μας.

ἙΥπογραφές

Ι.Γ. Γεωργάτσος, ἙΟμότιμος Καθηγητής Βιοχημείας ΑΠΘ

Χρ. Γεωργίου, ἙΑν. Καθηγητής Βιοχημείας Παν/μίου Πατρῶν

Δ. Γιαννουκάκος, ἙΕρευνητής Β΄ Μορ. Βιολογίας, ΕΚΕΦΕ «Δημόκριτος»

σ. 7). Διαβάζουμε ἐκεῖ ὅτι τό ὑπουργεῖο ἁ-Παιδείας «ἀνέθεσε τή συγγραφή τῶν σχολικῶν βιβλίων μέ θέμα τή σεξουαλική διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν [τοῦ Δημοτικοῦ] στόν πρόεδρο τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας ἙΑγωγῆς Ψυχικῆς καί Σεξουαλικῆς ἙΥγείας» κ. Θᾶνο ἙΑσκητή, πρόην βουλευτή τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

ἙΟ κ. ἙΑσκητής σέ συνέντευξή του στήν ἐφημερίδα ἐγκωμιάζει τήν κ. Μαριέττα Γιαννάκου, διακηρύσσει ὅτι «τό σέξ εἶναι ὑγεία» καί δηλώνει ὅτι «ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς δέν ἀποκλείεται νά ξεκινηθεῖ στίς ἀρχές τοῦ σχολικοῦ ἔτους 2007-2008».

Πάντως ὁ κ. ἙΑσκητής καλόν εἶναι νά ἀλλάξει ἐπίθετο. ἙΟ Μέγας ἙΑλέξανδρος ἐλέγχοντας ἕναν στρατιώτη γιά δειλία καί μαθαίνοντας ὅτι τόν λένε ἙΑλέξανδρο, τοῦ εἶπε ἢ νά ἀλλάξει ὄνομα ἢ συμπεριφορά.

**Καί μάθημα σεξουαλικῆς ἀγωγῆς
στά Δημοτικά σχολεῖα δρομολόγησε
ἡ κ. Γιαννάκου**

Αὐτό πληροφοροῦμεθα ἀπό σχετικό δημοσίευμα τῆς ἐφημ. ἙΑδέσμεντος Τύπος (27.7.2006,

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν ἙΕλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

ἙΕκδότης - ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: Βασιλική σύζ. ἙΗρ. Λαμπροπούλου
Σύμβουλος ἙΕκδόσεως: Μοναχός ἙΑρσένιος Βλιαγκόφτης

ἙΥπεύθυνος τυπογραφείου: Πασχάλης Κουκουλῆς. Μονοπρόσωπη Ε.Π.Ε.

ἙΕκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

ἙΕπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ἙΕπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπό τήν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

